

ZPĚV
OSAMĚLÉHO POUSTEVNÍKA
V JESKYNI NA VYSOKÉ
HOŘE



Jeskyňe Boží Milosti v Opuštěných horách
MIM

Mily'm Putnim
jen tak
pro tu Radost
vènuje
Mareš

3. II. 1999

*Svoboda je dobrodružství bez konce,
bez cíle, při kterém riskujete život, ba ještě víc,
jen kvůli několika okamžikům čehosi,
co je mimo dosah slov, myšlenek i pocitů.*

don Juan



*Nejvyššímu Pokojnému Bojovníkovi,
jehož jsou Pán Ježíš,
i můj Mistr, indický světec
Paramhans Svámí Mahéšvaránanda,
třpytivým odleskem.*

Prolog

Držíš v rukách dílko, jehož barva obálky symbolizuje modř oblohy v Opuštěných horách v jižních Karpatech. Sedával jsem tam ve skalách poblíž své jeskynní poustevny, čekal až se slunce zrodí nad nekonečnými rumunskými horami, a přitom modř časného jitrního nebe pohlcovala mé srdce a očišťovala mou duši. V takové chvíli mi v srdci žhnula rudá ohnivá koule vycházejícího slunce, na mne sestupoval hluboký klid, a já zažíval mír a souznění s celým vesmírem. Jen jsem tiše seděl a nechal na sebe působit Věky, Přírodu a Vesmír. Byly to tak malebné chvíle, že jsem se nedokázal ani pohnout, abych vzal do ruky pero a jejich krásu zachytil na papír. Teprve později jsem otevíral tlustý deník a pokoušel se vyjádřit to, o čem nelze mluvit slovy. Matným odleskem těchto okamžiků jsou následující stránky.

Toto dílko vzniklo na pozadí mé duchovní cesty, tak jak pokračovala po té, co jsem v říjnu 1998 opustil svou krkonošskou poustevnu v kapličce svaté Anny pod Starou horou. Zaznamenává další tři měsíce mého vnitřního hledání, jehož vnějším projevem je pout' za slunečními paprsky do jižních Karpat a můj tamní poustevnický pobyt. Když mne v lednu Cesta vrátila zpět do Čech, našel jsem své útočiště - jako již potolikáté - v Brodieho druidum ve Křtinách. Brodie - ten ochotný přítel Brodie - mi opět poskytl pocit domova, vlídné slovo a přesvědčil mne, abych přijal jeho pohostinství a vydal toto dílko. Děkuji mu. Nebýt jeho přátelské vnitřní podpory, těžko bych ho dokončil. Je to jen z Brodieho laskavosti, že ho nyní můžeš číst.

Není nutné mluvit o sobě. Jsou však chvíle, které chtějí vykvést v báseň, či duchovní poučení a mou sádkou (duchovním cvičením) je vzít pero a zaznamenat jejich útěšné poselství pro své bližní. Dělán to jen tak, z čisté radosti a ta radost je mnou jedinou odměnou. Nic víc si nežádám. Kdo je připraven, ten pochopí...

Dokončuji ediční práce na *Zpěvu osamělého poustevníka v jeskyni na vysoké hoře*. Je noc 31. ledna L.P.1999. Na hvězdném nebi jasně září úplňkový měsíc a polévá stříbrem spící kraj, jemuž vládou tvrdé mrazy. Svůj úkol jsem splnil a tak jsem opět volný. Mohu zase obout své toulavé boty, obléci si poustevnickou kutnu, na záda hodit batoh a vrátit se zpět do bezdomoví, na další cestu do neznáma.



Gjáněšvárpuri

osamělý poustevník v jeskyni na vysoké hoře

Písni úplňku

báseň z roku 1986

Být za denního světla
uvržen do temné díry,
a zaházen mohutnými bloky,
které ani láska nenazdvihne,
jaký to pocit!

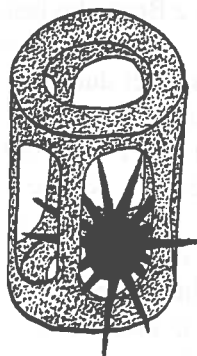
A smažou-li všechny stopy
vedoucí na rozhraní života snažení,
aby vůbec nic neupomínalo
na podlou tragédii...
proč a za co?!

Snad zato,
že cestou dlážděnou jehličím
chtěl světem jít...

Snad zato,
že se zvířaty chtěl u studánky vodu pít,
snad zato...

Když jsem spatřil jeho tvář,
která se ani poryvům větrů nepoddala,
a celý život jen radost a lásku rozdávala,
tehdy jsem ucítil obdiv.

Já vím Jestřábe,
bude ti osmdesát let.
Cítím podivné mrazení,
když na to pomyslím,
ale tolik Ti my,
Tví hoši slibujeme,
v našich srdcích
bude Tvá Píseň úplňku
navždy znít.



*Památce pokojného bojovníka
který s motýlí nevinností šířil krásu
a zářil jako lampička lásky v temnotách naší doby.
V těchto dnech nás navždy předešel na cestě do neznáma.*



Rozloučení

Vstávám před rozedněním. Zahaluji se do dek, zapaluji svíčku a usedám k ranní meditaci. Slyším, že venku před kapličkou prší. Naslouchám jak dešťové kapky pleskají o kalužiny a cinkají o kamennou dlažbu. Vychutnávám tu zvláštní povznesenou atmosféru plnou vnitřního ticha a míru, jež se mě zmocňuje pokaždé, když něco končí a něco nové začíná. Do Krkonoš definitivně vstoupil deštný podzim a s ním i čas rozloučení. U pusu se začíná objevovat pára, a to mi připomíná, že je čas jít dál.

Cítím, že má rodná zem mi zde v Krkonoších dala to maximum svobody a uspokojení, jakou mi tato západní společnost může nabídnout. Mohl bych zde zůstat a vést poklidný život, ale mne cosi stále nutí jít dál a nedovolí mi, abych se zastavil a spočinul. Mám všechno co k životu potřebuji, ale přesto mne neopouští pocit, že mi chybí to nejdůležitější. Je lákavé zastavit se, spustit kotvy a zakořenit, tak jak to činí většina lidí, ale pro mne by to znamenalo zvolit život v připoutání a vzdání se hledání TOHO, co jediné může dát mému životu naplnění a smysl. Dát svému životu limit. V mém nitru se rozhostilo ticho a já v něm opět zaslechl to jemné volání, jež mne provází celým mým životem a stále znovu a znovu mne vábí do osamění volné přírody, lesů a hor. Ucítil jsem si, že nejpříhodnější pozicí k hledáním TOHO, co je vším a bez čehož je vše ničím, je vnitřní osamění, dobrovolná nemajetnost a život v bezdomoví. Můj život se proměnil v ságu. Pokyny starých Mistrů souzněním zarezonovaly v mém srdci. Opustil jsem svůj domov, své bližní, vše co jsem měl rád, vzdal se světa a zasvětil se duchovnímu hledání. Mé srdce si přálo ten ideál žít doopravdy, naplno a bez omezení, tak jak to bývalo běžné kdysi za starých časů. A tak jsem se ocitl v bezdomoví, můj majetek se rozplynul mezi lidmi a vše, co mi zbylo, si nesu s sebou na zádech. V batochu mi zbyly dvě vlněné deky, celta, zimní oblečení, kotlík, flétna, duchovní deník, Bhagavadgíta, láhev na vodu, zavírací nůž a pár dalších maličkostí. Z pruhu hnědé látky jsem si ušil kutnu a v srdci se přerodil v potulného mnicha, poustevníka. Narouboval jsem se na své trampské kořeny z dob romantického mládí, takže život na cestách a v přírodě není proto pro mne ničím nepřirozeným a asketickým. Naopak. Takto jsem si vždycky přál žít, jen jsem pro to nenacházel dostatek odvahy.

Mé srdce mne od dětství odvádí pryč od vymožeností této civilizace, aby mi odhalovalo radost a tiché naplnění plynoucího z prostého života ve volné přírodě. Tu radost, jež mi velí tisíckrát raději přijmout za svůj domov jeskyni v opuštěných horách, než vytopenou betonovou krychličku na městském předměstí. Tu radost, jež se mě zmocňuje pokaždé, když zjistím, že nějakou věc již k životu nepotřebuji a mohu ji někomu dát. Mám pak lehčí batoh a lehčí srdce. Neboť podstata štěstí není v tom co máš, ale v tom co nepotřebuješ.

Je konec října. Po pěti měsících, kdy jsem žil jako poustevník v opuštěné horské kapli v Krkonoších a pracoval při opravě starých poutnických cest v nejkrásnějších koutech zdejší přírody, mám naspořeno dostatek peněz, abych mohl bez hmotných starostí pokračovat v další cestě do neznáma. Odcházím. Loučím se s kapličkou v lesích na úbočí Staré hory. Děkuji ji zato, že mi poskytla přístřeší a samotu, jakou jsem potřeboval ke svým duchovním cvičením. Brouzdám se mokrou trávou, zlehka našlapuji na tlející listí a naposledy svým pohledem objímám stromy, údolí i protilehlý horský hřeben. Naposledy piji vodu ze zázračné studánky, u níž se před staletími zjevila Panna Maria. Opouštím kus svého života, abych dovolil novému životu vstoupit. Je to nostalgie? Ne, není... Je to euforie? Ne není... Je to ticho a mír. Je to důvěra v budoucnost. Je to odpoutání a plynutí s proudem života. Je to list plujícím vzduchem k zemi. Je to mlha podzimních dešťů, jež se proplétá mezi stromy. Je to zurčení rozvodněného potůčku. Je to vítr, který vrže okenními a prohání se věží kapličky. Je to nelpění a rozloučení.

Podívám se a vidím, že Cesta mne vede přesně přes ty překážky, jichž jsem se nejvíce obával a snad i děsil. V hloubce srdce jsem si však nepřál nic jiného, než jít právě tudy.





Děti Plání

Cestou napříč českou zemí mne zkrápí chladný podzimní déšť. Cestuji pod ocelovými mraky a z jejich sychravého stínu se mi daří uniknout až na jižní Moravě. Zde dosud září babí léto, halíc brněnský kraj do průzračných pastelových barev. Brňané dosud netuší, že je tomu tak letos naposledy. Neví jaké počasí se za mnou kvapem blíží. Procházím svým rodným městem, jež jsem posledních šest měsíců nespatriil a připadám si v něm jako cizinec. Žádný pocit. Ani pozitivní ani negativní. Je to tu prostě o něčem jiném. Těším se jen na setkání s žebrákem od kostela svaté Maří Magdalény, panem Marečkem. Když přijedu do města, hned se po něm rozhlížím, abych mu mohl dát nějaké peníze. Už se na to těším až z Krkonoš. Pana Marečka potkávám v hale vlakového nádraží, jak si v automatu kupuje polévku. Přicházím k němu a do rukou mu vtisknu bankovku. Hledí na mne překvapeně a říká: „Sám máte málo a mě přitom dáváte.“ Je to prostě takový poctivý žebrák.

Mírím na naše staré tábořiště u Býkovic. Ocitám se ve světě, jenž mne přenáší v prostoru i čase. Na údolní nivě stojí indiánská típí, velká potní chýše inipi, kolem dovádí smečky psů. Hledím do očí těch mladých lidí, co se narodili s indiánskou duší a jsem šťastný, že se opět sešli. Údery bubnu hřmí nočním údolím, do rytmu lidských srdcí zní vstříc dálkám vesmírným. Na obloze září milióny hvězd, z ohně létají oranžově žhnoucí jiskry a všude kolem tančí ti krásní lidé, kteří si světem dosud nenechali vzít své dětské sny. Toto je jejich chvíle! Toto je jejich Pow How! Zde jsou na okamžik doma a matně si vzpomínají kdo jsou a odkud přicházejí...děti Plání.

Několik zaslíbených dní však uplyne v okamžení. Slunce pod mračny pohasíná, ve vzduchu se již objevují chladné závany blížící se zimy, típí jedno po druhém mizí. Ti, co v nich na okamžik žili svůj dětský sen se zase musí vrátit zpět, tam, odkud se na okamžik vytrhli. Sotva se svobodně nadechli a očistili svá srdce, už je zase pohlcuje realita všedního dne konce dvacátého století. Zůstává nás jen hrstka posledních mohykánů, kteří nikam nespíchají, neboť je nikde nic nečeká, a proto jsou doma všude tam, kde právě stojí. Tuláci na duchovní cestě. Okamžik dojetí mezi přáteli nejbližšími. Nemluvíme o tom, ale každý to cítí. Každý z nás musí jít dál sám svou vlastní cestou, aby náš duch sílil. Poslední střetnutí očí místo rozloučení.



Posvátné místo

Forrest Carter ve své knize *Škola Malého stromu* napsal tuze pravdivou a moudrou věc, že každý člověk by měl mít v přírodě - tak jako indiáni - své tajné místo, o němž neřekne ani nejbližšímu příteli. Není to ze sobectví, ale z lásky. Všude na celém světě můžeme být s druhými lidmi, ale nikde nenajdeš samotu, když pocítíš touhu být úplně sám, sám se sebou, sám s Přírodou, nebo sám s Bohem... Během mého života mne k sobě přivedlo takových míst několik, ale vždycky se našel někdo, kdo si zasloužil, aby byl do mého lesního tajemství zasvěcen. S přibývajícimi životními zkušenostmi však objevuji krásu schopnosti podržet si tajemství... kdo hledá, ten najde.

Nejposvátnější z mých tajných míst se nachází v Moravském krasu. Je tomu již šestnáct let, co jsme ho objevili s kamarádem během naší první samostatné trepské výpravy. Bylo nám tehdy čtrnáct let. Tak do mého života vstoupilo Doupě, malá jeskyňka ve skalách, jež se mi tehdy zdála být tak osamělá, že jsem míval pocit, že bych tam mohl žít rok, a přesto by o mě nikdo nevěděl. Tady to všechno začalo. Tady jsem procítil z dětství a pod mýma nohama se začala odvíjet duchovní cesta. To nejkrásnější jsem zažíval právě zde, neboť zde bývalo mé srdce nejčistší. Zde jsem prožil u plápolajícího ohýnku svou první osamělou noc, kdy jsem se děsil podivných zvuků nočního lesa a štěkání srnců. Zde ke mě promluvíly věky, když jsem ve skalní prohlubni objevil pět tisíc let staré dětské kosti s pravěkými hliněnými střepy. Zde jsem se propadal do meditace, když jsem se po bříše prodíral temnotou vlhkých a chladných jeskynních chodbiček, v nichž je slyšet jen tlukot vlastního srdce. Zde jsem zažíval při prokopávání sedimentů v jeskynním dómu tísnivou chuť samoty, kdy mými jedinými společníky byli netopýři, vrápenci a hluboké přehluboké ticho, jež občas zazvonilo plesknutím vodní kapky o sintrové plotny. Zde jsem sedával na skalním útesu a připadalo mi romantické jen tak sedět a hledět do údolí, psát přitom básně, nebo si číst v Bibli. A ta slova v ní vyslovená mi zde v závanech vánku, jež šuměl bukovým a lipovým listím, připadala tak důvěrně známá, čistá a jasná, že jsem nedokázal pochopit, proč se jimi lidé tak málo řídí. A právě zde jsem také narazil na tajemství, jež od té doby prolíná celým mým životem tak jako voda prolíná vápencem, a stále znovu a znovu mě

odvádí do lesů a hor... Tajemství, pod jehož vlivem se mi v srdci začala rodit představa svobodného člověka. Představa muže, který žije v osamění lesů a hor. Jen sedí a sedí, nic si neřádá, dny, týdny, měsíce a roky plynou. A jak tak prost vši touhy sedí, osvícený láskou, nehybný ve svém klidu a moudrosti, stává se vším.

Vždy když mne v životě čekala nějaká významná událost, mne to přivádělo na Doupě, abych zde žil nějaký čas o samotě, poděkoval nebo se rozloučil. I mé nynější kroky mne sem přivádějí. Lačně nasávám v chřípí vzduch provoněný vápencem a mým mládím. Přicházím na ta důvěrně známá místa a jeskyňku nacházím takovou, jakou jsem ji kdysi objevil. Nic se zde nezměnilo. Tak jako kdysi si se srdcem plným citu připravuji lože v jeskynní hlíně a ve vzpomínkách se vracím do prozářených dnů svého mládí. Vše je v nich zalito zářivě krásným světlem, je to jako bych se procházel jarním provoněným kvetoucím sadem. Tady jsou mé nejkrásnější a nejzdravější kořeny.

Zapaluji večerní oheň, venku je tma a jemně mží. Plamen ohně ozařuje jeskynní portál, cvičím jógové ásany a přitom ze stropu padají kapičky, pleskají mi o čelo a stékají do vousů. Má mysl vyhasíná, propadám se do hlubokého ticha, opět jsem zde doma.

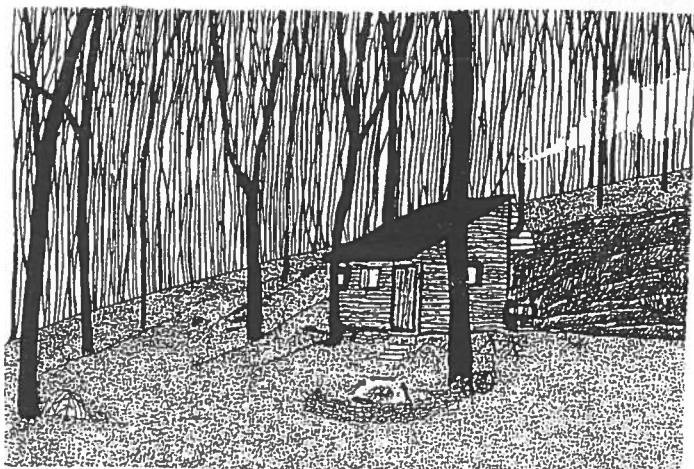
V jeskyňce se zdržuji několik dní vyplněných prací. Vyrábím dárek pro přítele z mládí, jehož se chystám navštívit. Když je dárek hotový, odcházím. Na památku si z jeskynní hlíny odnáším malinký vápencový kamínek. Beru si ho na pouť světem. Abych nezapomněl.

Procháším zemí svého mládí, Moravským krasem. Lesy zkrápi podzimní deštěm, kmeny buků se lesknou vlhkostí mlhy a mé srdce naplňují vzpomínky na dávno zašlé časy. Loučím se s tímto zádumčivým krajem vápencových skal a jeskyní, v němž každý kámen a každé zákoutí skrývá kus mého srdce, mých snů a hledání. Před očima mi vyvstávají výjevy z mého života. Opět ožívají všechny ty malebné chvíle, jež jsem prožil v podzemních útrobach zdejších skal a já vidím, že to speleologické uhrnutí, pro něž tolik hořelo mé srdce, bylo ve skutečnosti intenzivní duchovní praxí, i když bych tomu tehdy tak neřekl. Vidím, že ty stovky a tisíce dnů prožitých ve zdejších lesích, při bádání v jeskyních a při hledání neznámých podzemních systémů, byly vlastně hodně silné meditace, které chránily mé vědomí a probouzely ho pro vnímání jiných hodnot a jiné reality, než jakou vyznával okolní svět. V srdci se znovu objevují ty dávné hřejivé badatelské pocity. Kolik v tom bylo čistoty! Jak to bylo krásné! Jak to bylo krásné! Srdce se zajiká

krásou těch chvil... ale kde je to dnes? Kam se to podělo? Byla to skutečnost nebo sen? A kam zmizí dnešní den? Kam se v závanu času ztratí celý můj život? Snad zítra, nejspíše však za pár desítek let? Budu muset vše opustit, aniž bych si mohl cokoli ponechat... jaký to vše má potom smysl? Proč se tedy nerozloučit již dnes?

A tak se naposledy dotýkám těch osiřelých míst, jež pro mne kdysi tolik znamenala, objímám stromy, líbám zemi, proplétám se trávou a naslouchám tiché ozvěně svého mládí...

*Je těžké opustit pozice,
v nichž jsi získal značné mistrovství.
Ale jakmile si jednou uvědomíš jejich omezení,
musíš jít dál.*





Poslední zastavení

Počasí je stále studenější a studenější. Je počátek listopadu a není vyloučeno, že již brzy přijde mráz, s nímž by si mé dvě deky nevěděly rady. Je nejvyšší čas pokračovat jako vlaštovka za teplem na jih. Dosud však nemám dokončenu opravu batohu, musím též dokoupit pár potřebných maličkostí a zásobu potravin. Rád bych se též rozloučil s přítelem Brodiem a předal mu svůj dárek. Odjezd proto ještě o pár dnů odkládám. Přicházím do Křtin, ale Brodieho domeček nacházím opuštěný. Stěhuji se do místního hotelu: seníku na kuřích nožkách v lesích nad vesničkou a líbuji si jaké pohodlí mi čerstvé seno poskytuje. Pokračuji pilně v práci. Stále je co k zašívání. Když druhý den nacházím Brodieho doma, zazpívám mantru *Naham kartá Prabhudíp kartá* a předávám mu svůj dárek. Brodie - ten dobrý Brodie - mi jako již potolikáté nabízí střechu nad hlavou, pocit domova, posezení u krbu, postel, sprchu, čaj a vlídné slovo. Přijímám jeho pohostinství a následujících několik dní žiji v Druidum - jak jeho domečku říkám - a připravuji se na cestu na jih. Víím kam pojedu. Srdce mne vede do rumunských Karpat. Objevil jsem jejich krásu již před léty a to, co jsem v nich spatřil, mne nadchlo a zapsalo se hluboko do srdce. Rozlehlé opuštěné hory táhnoucí se od obzoru k obzoru, v nichž potkáš nanejvýš pastevce, k němuž dosud nedolehl čas. Něco nečekaného uprostřed Evropy. Samota. Odlehlost. Opuštěnost. Ucítit jsem tehdy, že rumunské Karpaty jsou pro duchovně hledajícího Čecha tím, čím jsou Himaláje pro Inda. Dosud je zde vše, po čem touží srdce tuláka.

Sedím s Brodiem u krbu a otevírám tu kouzelnou knihu *Karpatské hry* Miloslava Nevrlého. Každé slovo vpouštím do srdce, procituji jeho rezonance a snažím se vnitřně sladit s jejich poselstvím. Předě mnou se jako na malířské paletě rozevírá duše rumunských hor. Čtu ta poetická slova básníka a snažím se odhadnout, v kterém pohoří na mne čeká mé místo. A jak tak čtu, tu mé srdce náhle vzplane souzněním a já víím, kam jedu. Čtu:

„Nejkrásnější je vápencová kra daleko na jihovýchodě, není leckde bezpečné po ní kráčet: strmě a vznešeně ční k nebi. Vinturarita, královna jihokarpatských vichrů. Rozervané skály, nejdivočejší psi, obkličí tě dvacet bestii. K jejímu východnímu okraji musíš projít Cheiou. nejužší soutěskou Karpat, při bouři z ní jde strach. Z bílých stěn úzkých

na rozpažení plyne hluboká zelenočirá voda, tak ústí Cheia z hor. Na jejím horním konci nejnádhernější Karpatská divočina. Bělostný skalní kotel mezi obrovskými kolmými stěnami. Na jeho dně opuštěné lovecké domky. Kamzíci. Archandělíky a kolotočníky vysoko nad hlavou, hořké vůně. Ticho, mátový čaj a jedlové lože. Samota. Úplná

Naposledy navštěvuji město, abych dokoupil potraviny. Ořechy, mandle, loupaná slunečnicová semínka, sušené ovoce (jablka, švestky, meruňky a rozinky), celozrnný chléb, bezmasé polévky v sáčku, sušené mléko, kakao, tvrdý sýr. Je toho na deset dní života. S bravurností bývalého vědce se mi daří obstarat podrobnou mapu oblasti, která mne k sobě vábí jako magnet. Na geografické fakultě Masarykovy univerzity přede mne pokládají knihu velikosti stolu a za chvíli vítězoslavně odcházím s xerokopii území s horou Vinturáritou a říčkou Cheyou.

Procházím městem, a tak jako kdysi František z Assisi, se i já vyhýbám svému rodnému domu i setkání se svou mámou. Nabádá mne k tomu hlas intuice. Kdo pochopí, že je to z Lásky k ní?

*V odloučení je utrpení,
a proto se zbavte připoutanosti
k svým drahým a blízkým.
východní Mistr*

Poslední noc v českých zemích trávím s Brodiem u krbu v jeho Druidum. Zítřka časně z rána budu pokračovat v další cestě do neznáma. Odcházím do cizí země, do samoty horské poustevny. Nepřemýšlím nad tím, kdy se vrátím. Možná na jaře, možná za rok, možná nikdy... kdo ví? Nezáleží na tom. Neznám jinou cestu, než tu, kterou osvětluje mé srdce. Nic si předem neplánuji, neboť plánování by bylo jen formou svéhlavé manipulace s budoucností. Jen plynu s proudem svého života, jako list plující na hladině řeky. Nic si nevynucuji, nepřekonávám žádný vnitřní, ani vnější odpor. Vše je v souladu. Jsem uvolněný, bezstarostný a otevřený k jakýmkoli změnám, vyzve-li mne k nim mé srdce. Vše odevzdávám do Boží péče. Jemu jedinému zasvěcuji tento život. On může změnit mé srdce, pokud mne bude chtít mít někde jinde.

Během noci беру do ruky černý fix a na bílou omítku nad Brodieho krbem píši:

*Duchovní Cestou
je náš nejvyšší a nejčistší sen,
o němž víme, že ho máme naplnit.*



Cesta za babím létem

Časně z jitra jsem již na cestě. Je 11. listopadu 1998, den mého odjezdu do hor. Milý Brodie - ten ochotný přítel Brodie - mne veze autem až ke slovenské hranici. Díky jeho laskavosti se mi daří uniknout z promoklé Moravy a krátce po rozednění již stojím v Makově. Silnice působí pustým dojmem, ale nedělám si žádné starosti. Po chvíli u mne zastavuje malý nákladáček a odváží mne do Čadce. Připadám si zde jako na konci světa, a proto dál pokračuji autobusem, abych se dostal k hlavní slovenské autostrádě. V Žilině vystupuji, procházím napříč městem a po pár kilometrech pěší chůze stojím na výpadovce na Poprad. Začíná pršet. Déšť rychle sílí, oblečení mi vlhne, je chladno. Odhodlaně však stojím v dešti dál a věřím, že se mi podaří uniknout. Po dlouhou dobu však žádný z řidičů nechce zastavit aby svezl hastrmana. Nakonec se přece jen jeden smilovává a nabízí mi krátké svezení. Přijímám ačkoli riskuji, že mne vysadí na místě nevhodném ke stopování. O několik kilometrů dál již zase stojím na silnici. Tentokrát mám však štěstí v jaké jsem ani nedoufal. Zastavuje dodávka, ptám se zda jede do Popradu, řidič souhlasně pohne hlavou, kyne mi abych si nastoupil a již frčíme s větrem o závod napříč deštivým Slovenskem. Ke své radosti zjišťuji, že můj dobrodinec jen Popradem projíždí a míří dál do Košic. Stále prší. Stmívá se. Potemnělá bezlesá městská krajina v okolí Košic působí neútesně. Hledím z okýnka auta a hledám kus nějakého lesa, v němž bych přečkal noc. Můj řidič mi však nabízí svezení až k Rožňavě ve Slovenském krasu. S radostí přijímám. Copak si má jeskyňářská duše může přát lepší nocleh, než v krasové krajině a s vápencovým kamenem pod hlavou? Když však po chvíli vystupuji při úpatí Silické planiny z auta, zadní červená světla dodávky zmizí za zatáčkou, a já učiním krok do hluboké neznámé tmy, připadám si najednou nějak cize. Pod nohama mi čvachtá vlhká zem, kolem je džungle křovin, stromů, skály a šikmé svahy. Nemohu potmě najít rovné místo ke spaní. Opatrně stoupám po hmatu vzhůru do svahu, klopýtám přes padlé stromy. Konečně se vysoko nad silnicí utábořuji. Z cely si stavím přístřešek a s povděkem usínám. Končí první den mé cesty na zimní tábořiště v jižních Karpatech.

Ráno mne vítá blankytně modré nebe. Útesně probuzení. Vápencové skály se koupou ve slunečních paprscích ustupujícího babího

léta, za nimž putuji až z Krkonoš. Stojím na silnici a netuším, kde jsem. Náhodnému pozorovateli bych musel připadat jako vnitřně rozpolcený, neboť stopuji současně na oba směry. Je mi jedno, kam pojedu. Nakonec se mi daří dostat do Rožňavy a odtud se na radu místního občana vracím autobusem zpět do Košic, odhodlán pokračovat do Rumunska vlakem. V informacích na košickém vlakovém nádraží však zjišťuji, že bych musel jet velkou zajiždkou přes Budapešť a též cena jízdenky je neskutečná. Zjišťuji však, že v šest hodin odpoledne odjíždí z Košic maďarský autobus, který jede přes Miskolc do Debrecenu, což je mým směrem. Rozhoduji se, že s ním pojedu. Najednou mám několik hodin volného času.



Košický podvečer

Vracím se z neúspěšného stopování, jímž jsem si chtěl ukrátit čas a pošimrat štěstěnu. Na Košice se snáší soumrak, do odjezdu autobusu, jímž bych překlenul velkou maďarskou pláň, zbývá ještě několik hodin. Slunce rudne, obloha temní, procházím ulicemi, které žijí nákupním ruchem.

Přichází ke mě jakýsi muž a má spoustu zvědavých otázek, jež rychle směřují k jádru: „Co budete dnes dělat?“ Pohlédnu mu do očí, a spatřím v nich košické podsvětí. „Nestarejte se“, vyjde ze mne strohá odpověď, již ho od sebe odděluji. Vyhledávám obchůdek s výprodejem knih, usedám na dřevěné palety a v rukách držím *Mnicha bojovníka* od Rósiho Kaisena. V myšlenkách se však znovu vracím k tomu, co se před chvílí odehrálo. Ta slova, jež před chvílí opustila mé rty, byla příliš tvrdá. Účinná sice na městského zlodějčeka, ale zraňující pro Boha v něm. Chce to vyčistit. Přemýšlím nad tím, jak by měla vypadat přiměřená reakce. Co kdybych přistě použil protiotázku: „Proč se ptáte?“

Na fialkové obloze krouží velké hejno havranů. Ze všech stran se ozývá jejich skřekání a krákání. Na mohutném stromě bez listí sedí tisíce ptáků. Hledím na ten výjev, mysl se přitom zastavuje a já si náhle připadám jako v pravěku.

Je čas k odjezdu. Na autobusovém nástupišti stojí početný dav maďarských překupníků, obskládány mohutnými kabelami plných sušenek, piškotů, křupek a dalších trestek z košických obchodů. Jsem v tom davu jediný normální cestující. Autobus přijíždí, otevírá dveře, nastupuji, platím řidiči... a za těch pár okamžiků jsou všechna sedadla zabarikádována nákupními taškami. Nemám si kam sednout. Teprve na domluvu řidiče je mi jedno místo uvolněno. Odjízďím vstříc cizí zemi a novým dobrodružstvím...



Noční jízda maďarskou plání

Autobus bzučí jako vosí hnízdo cizím jazykem, řítí se tmou zemí maďarskou. Pozoruji jak se ta Hra hraje v sociální skupině, s níž mne spojil na okamžik můj osud. Mí spolucestující halasí jako děti, pak po sobě pokřikují, začínají se hádat, je to stále drsnější a drsnější křik. Muž stojí proti ženě a jeden druhému nadávají. Muž řve hlubokým sípavým hlasem, žena vřeští pronikavě ve vysoké frekvenci až z toho bolí hlava. V nejdramatičtější chvíli plijí jeden druhému sliny do obličeje. Pozoruji tu scénu v odlesku plexiskla kabiny řidiče a v duchu se musím smát: vypadá to na souboj mužského a ženského principu ega! Řidič během jízdy několikrát zastavuje a zdá se že vyhrožuje, že dál nepojede, pokud nezavládne klid. Ale jak chce zastavit rozvášněná ega? Ticho zavládne až na zastávce v Miskolci, kde partička překupníků v družné náladě vystupuje.

Pokračuji dál v cestě do Debrecenu. Je pozdě večer, autobus zde končí a žádný další spoj mým směrem nepokračuje. Je jisté, že noc na maďarské pláni mne nemine. Kráčím několik kilometrů napříč vylidněným městem. Daleko za město lemují silnici oplocené objekty, nemám kde bych hlavu složil. Konečně notně ospalý stojím na periferii města. Místo ke spaní nacházím na okraji bažiny. V odlesku hvězd se její vody temně lesknou. Zem je promáčená, polštářky trávy se pod mýma nohama pohupují a propadají. Pokládám na ně igelit a deky a jsem šťastný, že mám kde spát.



Milionářem v Ocelovém městě

Prvním ranním autobusem pokračuji v další cestě do městečka Berettyóújfalu. Ocítám se pouhých dvacet kilometrů od rumunské hranice. Dál žádný autobus nejede a tak opět stojím na silnici a stopuji. Netrvá to dlouho a já bez problému projíždím hranicí a blížím se do prvního rumunského města Oradey. Z dálky vypadá ponuře jako Ocelové město od Julese Verna. Podél silnice se táhnou oprýskané areály továren. Takto zná Oradeu většina cestovatelů, kteří tudy jen projíždějí. Kdo má však čas a zamíří do historického centra, bude překvapen tím, co spatří. Už to nejsou ty zaprášené špinavé ulice, po nichž jezdí vedle sebe svorně tramvaje, kamióny a koňská spřežení. Spatří krásně opravené památky. Měl jsem pocit, že se ocítám na břehu Dunaje někde v Budapešti.

Ten, kdo touží potom stát se milionářem, snadno se mu jeho přání splní v Rumunsku. Přicházím do banky, abych si rozměnil peníze. Paní za okýnkem podávám 500 německých marek, a jsem šokován, co následuje. V okýnku se začíná vršit hromada papíru vysoká málem deset centimetrů! Celý ten dáreček váží asi půl kila.... tak tohle překvapení se mi do peněženky nevejde. Jsem šťastným majitelem tří miliónů lei!

Odcházím na vlakové nádraží a na informacích si zjišťuji vlakové spojení do Rimnicu Vilcea, což je výchozí město do Opuštěných hor. Vlák jede do Aradu, zde je přestup do Sibiu a v Sibiu je další přestup do Rimnicu Vilcea. Dostávám informaci, že jízdenka by měla stát kolem 50 000 lei. Odcházím k pokladně abych zakoupil lístek. Paní v okýnku cosi hledá v lejtrech a pak se mi snaží prodat jízdenku za desetinásobek skutečné ceny. Když se na uvedenou sumu přes půl miliónu lei zatvářím nechápavě, pohotově škrtně jednu nulu, takže jízdenka z jednoho konce rozlehlé rumunské země na druhý mě najednou stojí neskutečně málo, jen asi 150 Kč. Teprve ve vlaku, když se řítím k Aradu zjišťuji, že jsem vybaven jízdenkou s přesně měsíc starým datem. Doufám, že si toho průvodčí nevšimne.



Hrůzy nočního rumunského vlaku

Nádražní hala v Aradu, v níž čekám na přestup, tone v temnotách. Jediný zdroj světla v celé veliké prostora jsou digitální červená písmena na odjezdové tabuli. Všude se tísní stovky lidí. Jak načervenalé světlo proniká temnotou, připadám si jako v pekle. Rumunská železnice je ideální živná půda pro kriminální živel. Přitahuje ho k sobě jako lampa přitahuje noční hmyz. S největšími běsy se však cestovatel setká v nočním rychlíku. To co v něm zažije je jako horor z Divokého západu. V nočním rumunském vlaku vzniká naprosto specifické psychické klima, izolované od zbytku světa. Cestující sestoupí až na samé dno lidského podsvětí.

Usedám do prázdného kupé. Batoh mám pod nohama a pevně ho svírám mezi koleny. Za okamžik dovnitř nakukuje jakýsi chlapík. Stačí mi letmý pohled, abych věděl s kým mám tu čest. Posadí se rozšafně na sedadlo a světácky začne loupat slunečnicová semínka. Jádra polyká a slupky plive na zem. Ví, že přišel kvůli mě, Jsem jeho objekt k okradení. Nenápadně vyzvídá, kam jedu. Odpovídám po pravdě že do Sibiu, ale hned si uvědomuji tu chybu. Všichni zloději ve vlaku teď ví, kolik na mne mají času. Sotva se vlak pohne, ihned se můj spolucestující dává do práce. Na sedadlo rozkládá své nádobičko - skořápky. Chce mne vtáhnout do skořápkářské hry. Ignoruji ho a hledím přitom do tmy za oknem. Drbe mne do kolena a snaží se vzbudit můj zájem. Opět ho ignoruji, ale on mi znovu klepe na nohu a rozkládá přede mne skořápky. Když pochopí, že se mnou nic nenadělá, vystřelí rychle z kupé za svou prací, aby nemarnil drahocenný čas.

Sotva odejde, přicházejí dva muži a sedají si kolem mne. Zdá se mi, že čekají až ukolébán dlouhou noční jízdou usnu, aby se mi podívali do batohu. Je mi jasné, že dnešní noc spát nebudu. Hledím do noční míhající se krajiny, v ruce držím malou málu, opakuji si mantru a tím jak kuličky plují mezi prsty dávám jasný signál, že nespím ani usnout nehodlám. Ztrácejí trpělivost a odcházejí. To ovšem netuším, co bude následovat vzápětí.

Na scénu přichází trumfové eso vlakového kriminálního podsvětí. Do přítmi kupé vstupuje muž v uniformě průvodčího. S baterkou v ruce kontroluje mou jízdenku a já zažívám okamžik napětí jestli si všimne

starého data. Pohlédne na mne a začne na mne chrlit slova jimž nerozumím. Periodicky se však v nich ozývá „person tickit“, „person tickit“. „Osobní lístek“. Nechápvavě na něj hledím a nevím co chce, ale cítím za tím něco podezřelého. Incident rychle nabírá na gradaci. Muž v uniformě mi píše na sklo, že ode mne chce 74 000 lei za jakýsi „person tickit“ a tvrdí mi, že potřebuji mít dvě jízdenky, zatímco já mám jen jednu. Vysvětluji mu, že jsem si lístek regulérně zakoupil na nádraží, ale on vytrvale vyžaduje zakoupení nového lístku. Náhle mi dochází celá ta absurdita. Vlak je plný zlodějů a jiných kriminálních živlů a tady se ze mne někdo snaží udělat černého pasažéra! „No!“ Ne! Nezaplatím! A aby to bylo jasné že to míním doopravdy, vyslovuji mezinárodní slovo pro nepořádek. Muž mi naznačuje vězením a vyhrožuje policií, ale cosí v jeho očích mě nabádá, abych zůstal ve svém odmítnutí pevný a nekompromisní. Z ruky mu беру svou jízdenku, hledím na ni, ale nejsem si jist jestli mi vrací tu pravou. Proto se ho ptám jestli je to má „originál“ jízdenka. Otázku vyslovuji svou lámanou angličtinou, které muž v uniformě průvodčího nerozumí, ale vidím jak v něm při vyslovení slova „original“ podivně šklublo. Opakuji svou otázku a opět při vyslovení slova „originál“ pozoruji na muži vnitřní leknutí a poblednutí. Rychle odchází někam do jiného vagónu a během jízdy se již neukáže. Nebyl to „originál“ průvodčí, jenom se za něj vydával.

Sedím v kupé a pozoruji svou mysl. Je v klidu, což je známka, že mé reakce byly přiměřené a správné. Jedině to mezinárodní slovo pro nepořádek bylo nadměru a chce to vyčistit. Opakuji si mantru, a protože jsem v kupé sám, tak si zpívám kirtany. Pak však na několik vteřin usínám mikrospánkem. Dveře kupé se okamžitě neslyšně otevírají a dovnitř jako duch kdosi vstupuje. Otevírám oči a málem se leknu. Naproti mě leží na sedadle jakýsi chlap a hlavou čmouchá u mého batohu. Když jsem ho vyrušil, snaží se předstírat, že se k mému batohu přišel jenom vyspat. Už toho mám dost! Hledím z okýnka vlaku a opakuji si mantru. Chlap se na sedadle převaluje, předstírá ospalost a náhle vystřelí a je v trapu. Netřeba dodávat, že když jsem si na nádraží v Sibiu před přestupem na další vlak, nechal preventivně zkontrolovat platnost své jízdenky, tak mi bylo potvrzeno, že je O.K. a žádný „person tickit“ nepotřebuji.

Dávej z čistého srdce, ale dobře rozvaž, komu co dáváš.
východní Mistr



Konečně v horách

Do Rimnicu Vilcea přijíždím časně z rána, nevyspalý, po noci plné běsů prožitých v rumunských vlacích. Vítá mne moderní město na břehu velké řeky. Vládne tu studené sychravé počasí. Jemně mží. Snažím se co nejdřív dostat z města pryč na venkov a do hor. Od místních obyvatel zjišťuji, že mým směrem jede autobus. S potěšením využívám příležitosti, jak se vzdálit z dosahu civilizace. Za okamžik již jedu v autobusu. Po probdělé noci se mi oči klíží únavou. Vystupuji v místě zvaném Valley Cheya. Jsem na počátku dlouhého údolí, jimž přitéká z hor říčka Cheya. V jeho vstupní části se rozprostírá vesnice, dál proti proudu se táhne podhůří porostlé bukovými lesy v němž stojí dva osamělé kláštery a ještě dál je soutěska, jež je bránou do samotných Opuštěných hor. Tam směřuji.

Kráčím po asfaltové silnici, vítá mne vesnička Cheya. Malebné domky jsou mnohé tak malinké jako mnišská cela. Po ulici se toulají smečky psů, jež na mne hledí s nedůvěřivým a neupřímným pohledem, ale nechávají mne být. Potkávám párek prasat, kočky a slepice. Lidé na můj pozdrav odpovídají jakýmsi zamumláním, ani oni mi nevěnují příliš pozornosti. Kolem cesty míjím dřevěné budky, které slouží jako kapličky, v nichž jsou svaté obrázky ze štětce lidového umělce. Svaté obrázky visí i na studnách a babička se před nimi třikrát křížuje. Procházím kolem kostelíku východního slohu. Babička přede dveřmi mi kyne abych vstoupil. Právě je sloužena bohoslužba. Kněz je po pravoslavném způsobu skryt za plentou za oltářem, babičky propěvují, hoří zde tenké dlouhé svíčky a já stojím nesměle u dveří a jsem unášen tou překrásnou duchovní atmosférou. Po mé předchozí strastiplné cestě je to jako políbení a pohlazení duše. Opouštím kostelík a pokračuji dál do hor. Vesnička končí, míjím ještě pár osamělých domků, ale dál už vede jen rozježděná lesní cesta. Boční srázy údolí tvoří desítky metrů vysoké sedimentární náplavy šterků a písků, splavené v dávných dobách říčkou Cheyu z hor. Jsem nevyspalý, utmácený, nejraději bych se někde prospal. Nenacházím však vhodné místo a počasí je nevlídné. Musím pokračovat dál. Po třech kilometrech se údolí rozevírá a po pravé ruce míjím romantický areál budov ženského kláštera Iezerul. Ocítám se v Posvátném údolí. Cedulka upozorňuje, že v nedaleké jeskyni žil na přelomu 17. a 18. věku svatý poustevník. Pokračuji dál. Obklopují mne

bukové lesy a chvílemi mám pocit, jako bych kráčel údolím Oslávky pod Náměstí. Na údolním dně meandruje řeka, na břehu se do dálky vine dřevorubecká cesta. Jsem tak unaven, že když si na okamžik sedám na studenou a mokrou zem, tak ihned usínám tvrdým posilujícím spánkem. Po pár minutách pokračuji osvěžen v cestě. Dochází mne po ní černě oděný mladý mnich, předbíhá mne nemajíc na zádech těžký batoh jako já. Kouří přitom cigaretu a obláčky dýmu zapíjí limonádou. Dokouří, zvolní krok, otevře černou knihu s křížem a zadumaně kráčí přede mnou. Pak na mne čeká a ptá se, za jdu do kláštera Pahomia, což je podle mapy v bočním žlábku ještě kdesi daleko před námi. Naznačuji mu, že jdu do hor. Mlčky jde vedle mne, drží se mnou krok, ale když se po pár kilometrech zastavuji, abych se napil u studánky, bez pozdravu pokračuje dál svou cestou a za chvíli mi mizí z očí. „Tak tohle je nepřipoutanost!“, mihne se mi v té chvíli hlavou. Odbočku do kláštera Pahómia míjím po deseti kilometrech od vesnice. Pokračují dál proti proudu říčky směrem k úpatí hor. Náhle spatřuji u cesty otevřenou buňku pro lesní dělníky a v tu chvíli vím, že dál dnes nepůjdu. Únavou se mi oči sami zavírají. Zabaluji se do dek a ihned usínám.



Objev jeskyně Boží Milosti

Ráno se probouzím chladem. Cvičím jógu, když tu slyším rachot motorů. Od vesnice přijíždí kolona traktorů a parkuje hned vedle buňky. V tichosti si balím, a jako duch mizím dál hlouběji do hor. Dřevorubecká cesta pokračuje údolím ještě dva kilometry, pak náhle odbočuje a širokými serpentínami šplhá kamsi vzhůru. Za chvíli vím proč. Přede mnou se zdvihají stometrové bílé srázy vápencového masivu. Zvědavě k němu vzhlížím, neboť se blížím do míst, jež se mají stát mým horským domovem. Dál proti proudu říčky pokračuje jen neviditelná pěšinka. Voda se v řečišti pění a prodírá se kolem kamenů velikosti srubu. Údolí rychle nabírá ráz kaňonu a po několika stovkách metrů končí u kolmé vápencové hradby vysoké nejméně sto metrů. Blížím se k ní a cestu mi přitom kříží partička pěti divokých prasat. Nikdy jsem neviděl žádná z takové blízky. Spokojeně si pochrochtávají a stoupají podél úpatí skal kamsi vzhůru. Je to mé první setkání s obyvateli Opuštěných hor. Připadám si jako u brány do mystické země. Říčka vytéká z hladce erodované skalní soutěsky široké na rozpažení, přesně tak jak píše

Miloslav Nevrlý. Dno skalní průrvy smáčí prudce proudící průzračná ledová voda. Okolní skály jsou neprůchodné, jediná cesta vpřed vede zatopeným dnem soutěsky.

Okamžik zaváhání, zda-li mám být drsný a pokračovat dál broděním Vodní uličkou. Je chladný mlžný listopadový den, před chvílí z nebe padaly sněhové krupky. Pak odvážně vykročím. Cítím jak ledová voda vtéká do kanad a smáčí mi nohy. V první tůni je mi voda po lýtka, ale za nejbližším meandrem již přibývá po stehna. Brodím se dál a přitom dávám dobrý pozor, aby mne vodní proud nestrhl k zemi. Po několika ohybech soutěsky mi voda sahá již po rozkrok a navíc se přede mne staví malý vodopád, pod nímž je tuň, jejíž dno v pěnicí se vodě nedohlédnu. Je mi jasné, že dál se svým těžkým batohem neprojdou. Opuštěné hory mne odrážejí, musím se vrátit. Cesta zpět se podobá jízdě po vodní skluzavce. Tlak proudící vody mi na vyhlazeném dně podráží nohy, batoh mne svou tíhou strhává k zemi, nemohu udržet stabilitu, a tak náhle plavu v průzračných vodách říčky Chey. Batoh mne tlačí pod sebe a na okamžik se mi zdá, že mne chce utopit. Jsem rád, když se mi Vodní uličku podaří opustit. Voda ze mne stéká jako z hastrmana. Na břehu sundávám ze zad batoh a na hromadu snáším vlhké bukové dříví. Zapaluji čoudící oheň, suším se a vařím si teplé jídlo. Jak mi chutná! Přemýšlím co dál. Cesta soutěskou je pro mne neprůchodná a všude přede mnou se tyčí kolmé vápencové stěny. Vytahuji kompas a snažím se odhadnout, ve kterých místech by mohla být jeskyně otevřená k jihu.

Pak místo dalšího dlouhého rozjímání si háži na záda batoh a pevným krokem stoupám podél úpatí skalních srázů vzhůru, abych našel jeskyni nebo převis vhodný ke spánku. Z nebe chumelí jako z protržené duchny vlhký sníh. Za chvíli jsem od něj zase mokrá, jako když mne vyvrhla Vodní ulička. Opatrně stoupám do prudkého svahu a každou chvíli přitom uklouznou na vrstvě vlhkého bukového listí. Potkávám se s dalšími obyvateli Opuštěných hor. Proti mě tiše stojí srnec se srnou a zvědavě si mne prohlíží, ačkoli nás dělí pouhých pět metrů. Připadá mi to, jakoby dosud nespatrili člověka. Natahují ke mě čumáčky a přicházejí tak blízko, že bych je málem mohl pohládit. Stojím bez pohnutí a pasu se tou podívanou. Po chvíli zvolna odhokají a mizí v mlázi.

Na Opuštěné hory rychle padá soumrak. Vysoko ve skalách již panuje přítí. Konečně přicházím k malé jeskyňce. Vstupní portálek je tři metry široký a do nitra skály pokračuje prostůrka něco přes dva metry dlouhá. Dá se jí projít s ohnutou hlavou. Na jeskynním dně leží vrstva bukového listí, již sem nafoukal vítr. Mám z toho objevu radost, neboť

to znamená, že dnešní noc strávím v suchu. V šeru snáším dříví na oheň. Klacíky jsou však obalené sněhem, prsty mi od nich mrznou, jedlové větvičky jsou jako z azbestu. Nechtějí hořet. Z hromádky mokrého dříví vyráží hustý dým, v jeskyňce není vidět, kouř mi štípe do očí, jsem celý promoklý od sněhu, zmrzlé ruce si musím rozehrívát nad svíčkou... tak začíná má poustevnická praxe v Opuštěných horách. Abych mokré dříví zapálil musím obětovat svíčku. Když oheň konečně vzplane, usedám na deky a dlouho do noci suším mokré oblečení. Myslím přitom na jóginy, jak sedí bez ohně v mrazu v himálajských jeskyních a najednou je mi dobře. Jsem šťastný, že mohu tuto zkoušku podstoupit, ztracen světu v jeskyňce na jihu Karpat. Je to jen z Boží Milosti, že tu mohu být.



Poslední průzkum vnějšího světa

Ráno se probouzím s rozedněním. Sedám si na deky a za denního světla si zvědavě prohlížím svůj nový domov. Přímo proti mě ční vysoko k nebi monumentální horský štít vápencové kry. Je tak nebetyčný, že mi z části zaclání ve výhledu na nebe i na 1885 m vysokou královnu jihokarpatských vichrů, horu Vinturaritu. Jeho úbočí je tak neschůdné a strmé, že se na něm uchytilo jen pár malých stromků. Jinak jen samé kolmé skalní srázy. Podle charakteristických tvarů dostává vápencový štít jméno: Buddhovo břicho. K jihu se rozevírají daleké výhledy na podhůří Opuštěných hor. Z části mi je však cloní větve a kmeny buků. Jeskyně je skryta mezi skalisky v prudkém svahu, jež rychle přechází v kolmé skalní propasti. Orlí polohu jeskyně jsem si uvědomil, když mi při stavbě ohniště spadl kámen. Bylo slyšet jak se kutálí po svahu, jak nabírá rychlost, pak následovalo několik okamžiků ticha... myslel jsem si již, že je to všechno. Náhle se však z hloubky ozvalo hrozivé zahřmění, jak se kámen roztrátil o sto metrů níž o úzké hrdlo soutěsky.

Na kraj se snáší nová várka sněhu, slunce mdle prosvítá mezi šedými mračny, nohy mám prochládlé. Zabaluji se do dek k ranní meditaci, ale několik prstů na noze mám od nočního mrazu necitlivých. Musím si sundat ponožky a masírovat je. Je mi chladno. Napadá mne myšlenka, abych ukončil svůj zdejší pobyt a přesunul se někam do tepla na jih. Láká mne Řecko. Ale kdesi hluboko v sobě vím, že je to jen

úskok mé mysli. Zapalují ohniček a evakuační nálada je brzy zapomenuta.

Rozhoduji se, že provedu průzkum okolní krajiny. Chci se pokusit proniknout přes skalní hradbu do nitra Opuštěných hor, abych zjistil, jestli tu někde náhodou není lepší místo k poustevničení, než je to na němž právě žiji. Věci si nechávám v jeskyni a vydávám se na průzkum skalních štítů vysoko nad sebou. Brodím se čerstvým sněhem, stoupám stále blíž k nebi, svah je strmější a strmější. Musím šplhat po čtyřech, ze skal na mne syčí kamzíci, ale další cestu do nitra hor mi vždy uzavrou neschůdné skalní stěny. Rozhlížím se po kraji po nějaké poustevně, ale marně. Do jeskyně se vracím večer utmáčený a promoklý. V následujících dnech podnikám další výpravy se stejným cílem, ale opět neúspěšně. Nakonec sestupuji k dřevařské cestě rozhodnut učinit poslední pokus. Cesta mě vede širokými serpentinami do svahu a ve vrcholové části mne opět přivádí k neschůdné skalní stěně. Zdá se mi, že tu cesta slepě končí, již se chci otočit a vrátit se zpět, když tu si všímám, že do nitra skály je vyhlodán tunýlek. Překvapen procházím podzemní chodbou napříč horou a vycházím na opačné straně vápencové kry. Ocitám se v nitru Opuštěných hor. Předě mnou se doširoka rozevírá rozlehlý skalní kotelní lemovaný vysokými horami, jež ční bezmála dva tisíce metrů vysoko. Všude kam oko dohlédne se rozprostírají jedlové lesy. Brodím se v závějích sněhu a ocitám se na horním toku říčky Chey, v místech před jejím vstupem do soutěsky. Objevuji tu otevřený dům pro lesní dělníky, jako stvořený pro život nějaké komuny, velký však pro život osamělého poustevníka. Skrývá mnoho místností s holými bílými stěnami a betonovou podlahou, dřevěné pryčny na spaní, ušmudlaný stoleček, na němž kdosi zapomněl česnek a cibuli. V začouzených kachlových kamnech s velkou plotnou na vaření, žijí myšky.

Nenajdeš v českých zemích nikde takovou odlehlost a osamění jakou nabízí zdejší hory, ačkoli i sem již lidé vystříleli cestu, po níž si přijíždějí pro svou daň. Jsem tu sám, jediný člověk na desítkách čtverečních kilometrů. Připadám si jako někde na Aljašce. Současně začínám chápat, že má jeskyně je tím nejlepším místem pro poustevnický život, jaké mi mohou Opuštěné hory nabídnout. Zdejší vápenec je nekvalitní, neboť obsahuje příměs štěrků dávných moří, a proto se v něm jeskyně příliš neurodily. Spíše jen malé převisy.

Nyní jsem spokojen, neboť vím, že další průzkum hor již není nutný. Nepřišel jsem sem zkoumat vnější svět. To jsem dělal posledních třicet let. Vyhledal jsem Opuštěné hory proto, aby mi poskytly místo

vhodné k průzkumu světa vnitřního. A takové místo mi štědře nabízí má jeskyňka. Nyní v ní budu žít a budu se oddávat výhradně průzkumu sebe.

*Hledat Boha vně a zanedbávat své nitro
se podobá hledání ve skořápkách lastury,
ze které jsme si nechali vzácnou perlu
proklouznout mezi prsty.*
východní Mistr

*Nesnaž se měnit svět, neuspěješ!
Snaž se svět milovat.
Hle, svět je změněný,
změněný navždy!*
východní Mistr



Vysvěcení poustevny

Zapaluji vonnou tyčinku a za zpěvu Božských písní jeskyni vysvěcuji. Modlím se k Bohu, aby mi zde bylo dovoleno najít vše, co potřebuji pro svou duchovní praxi. Přijímám jeskyňku za svou poustevnu a nazývám ji Jeskyní Boží Milosti. Je to jen z Boží Milosti, že mi bylo dovoleno se vymanit z pout světa a zasvětit svůj život duchovnímu hledání. Na skálu v zadní části jeskyně maluji Boží symbol „Óm“, jež obepínají vavřínové ratolesti. Je to konsekrační značka učiněná na památku vysvěcení.

Pod ní stavím oltář. Směřuje k východu a tvoří ho jeden obyčejný placatý kámen, na nějž pokládám fotografii svého Mistra a pohlednici Božího Milosrdenství s Panem Ježíšem. Proti vlhkosti jsou zataveny do průhledných umělohmotných fólií. Pod obrázky pokládám dva vápencové kamínky. První z nich jsem dostal od maršovského faráře při odchodu ze své poustevny v Krkonoších a pochází z místa mariánských zázraků v Medžugorii. Druhý jsem si přinesl ze svého Tajného místa na Doupěti v Moravském krasem. Na oltář dále pokládám *Bhagavadgítu*,

xerokopii s jógovými cvičeními, dále dvě dílka od Svámího Šivánandy: *Věčné učení a Mysl , její tajemství a kontrola*, můj duchovní deník, flétnu a ve šterbině pod oltářem nachází své místo peníze.

Celý obytný prostor jeskyně má rozlohu jen něco málo přes tři metry čtvereční. Víc nepotřebuji. Mám zde oltář, lůžko, ohniště i místo pro složení potravin. Zde spím, medituji, vařím, jím i cvičím jógu. Je zde sucho, ze stropu nepadá ani jediná kapička. Je to jako zázrak, neboť druhá půle jeskyně tone ve vlhkosti. Na mnoha místech zde kape a ze stěn stéká voda. Vlhká část jeskyně je neobyvatelná, a proto ji využívám jen jako skladiště dříví na oheň.

Kusem špičaté větve prohlubuji jeskynní dno, aby se mi tu dobře spalo a cvičilo. Po jeho zarovnání rozhrnuji po zemi vrstvu suchého bukového listí, na niž pokládám pruh igelitu. Na něj přichází má staříčká proležená karimatka a na ni dvě vlněné deky v nichž spávám. Pod vstupním portálem zřizuji ohniště. Směrem do nitra jeskyně je volně otevřené, ohraničené jen nízkými placáčky, jež mají zabránit šíření ohně na mé lože a slouží k odkládání kastrólku při vaření. Směrem k horám ohniště lemuje kamenná zídka, jež odráží teplo zpět do jeskyně a současně cloní světlo ohně, aby zbytečně nezářilo na kilometry daleko do kraje. U ohniště nachází své místo nůž, kastrólek na vaření, lžíce, zápalky, zubní kartáček s pastou, svitky březové kůry na podpal a další drobnosti.

*Osamělý poustevník
není ve skutečnosti nikdy sám.
Proniká do všech bytostí
a stává se vším.
východní Mistr*



Poustevnická sádhana

Nemám vytvořen žádný plán, jemuž bych podřizoval svou sádhanu - duchovní praxi. Je to vlastně velmi prosté - ať se vše děje přirozeně a samo. Přesně tak jak říká Mistr:

„Sedím a tráva si roste sama od sebe.“

Jdu jen tam, kde cítím své štěstí. Vše se děje samo a mým jediným úkolem je pozorovat jak. To je vše. Vše co hledáme je v nás a ne někde v okolním světě. Zdroj našeho štěstí i neštěstí, je v našem vlastním nitru, a ne v nějaké věci či člověku mimo nás. Chceme-li být opravdu šťastní, musíme poznat naše vnitřní mechanismy pomocí nichž fungujeme a tím navždy vzít druhým lidem schopnost nás zraňovat. A nejhodnější prostředí k takovému průzkumu je dobrovolné vystavení se samotě: ve volné přírodě, v chrámu nebo alespoň v koutku svého pokoje. A nejintenzivnější a nejúčinnější metodou průzkumu je pouhé prosté nehybné sezení. Nic víc. Říká se tomu meditace. Vyhledat samotu, usednout a zavřít oči.... to je vše. Samota je velmi silná medicína, a proto by její aplikace měla být prováděna opatrně, nenásilně a zpočátku jen po kapičkách. Pro toho, kdo v hloubi svého srdce věří v Boha, nebude setkání se samotou tak bolestivé, ba bude radostné!

Během sezení si v duchu opakuji mantru, kterou jsem obdržel od svého Mistra. Je to svatá věta, v níž je hodně lásky k Bohu. Kdo nemá svou osobní mantru, si může opakovat mantru „*Óm guru Díp namahá*“ (jíž voláme do našeho života duchovního Mistra), „*Ježíši důvěřuji Ti*“ a podobně.

Jednou denně cvičím jógové ásany, dechová cvičení - pránájámu, ráno a večer zpívám modlitby, kirtany a mantry. Součástí denní sádhany se stává příprava a požívání pokrmů - snídaně a večeře, dokonce i vylučování zbytků potravy z těla, snášení dříví na oheň či krátká procházka pro vodu. Vše se děje velmi přirozeně. Snažím se svůj život maximálně zjednodušit a tím co nejvíc času věnovat prostému sezení. V tom je jádro mé poustevnické praxe.

Tak plynou dny a týdny... a já jen sedím. Kolem svět dál zpívá své písně, ale já zavírám oči, vzdávám se ho a tiše hledím do nitra. Mé srdce prostupuje vnitřní zpěv mantry a já čekám co bude dál...

*Protože Tě hledám Pane,
sedím zde osamocen v zasněžených horách.
Sedím zde u Tvých nohou
a zpívám Ti Božské Písně.
S láskou vyslovuji Tvé Jméno,
Óm zpívám vesmíru
a hory přitom ztichly, jako má mysl.*

Po sněhové vánici se vyjasnily, jako mé srdce.

*U nohou mi doutná oheň,
jako plamínek lásky v mém nitru,
co víc si mohu přát,
než sedět v jeskyňce v horách
a čekat až mě pozveš dál?*



Hra třpytivých kapek tajícího sněhu

V noci zuří sněhová vichřice a já mám z toho divoké scifi sny. Vítr fučí jeskyní a při spánku mne zasypává čerstvým sněhem. Ráno mne očarovává krása svítání. Uvědomuji si, že mi po celý život uniká nejkrásnější část dne - svítání. Nebe je zarudlé, přes celý obzor se táhnou červené šmouhy červánků. Po noční chumelenici vypadá okolní les jako v pohádce. Na každé větvičce leží vrstvička kyprého třpytivého sněhu. Jako z Ladových obrázků.

Vychází slunce. Protějšší sráz soutěsky se barví do ruda. Sedím, blaženě medituji a chroustám přitom oříšky s medem. Hory se probouzí do jantarového rána. Náhle skály zaleje sluneční zář. Sníh s neuvěřitelnou rychlostí taje. Stromy se rychle svlékají ze sněhového kožichu. Všude se ozývá pleskání kapek tajícího sněhu. Po týdnů opět vyšlo slunce. Nebe se projasňuje, oblaka mizí. Hledím na větvičky stromu a v protisvětle vycházejícího slunce na nich vidím drobounek kapičky vody. Hrají všemi barvami. Svůdně na mne mrkají. Hledím na ně - jsou průzračně čiré, jako křišťál. Droboune pohnu hlavou a tu se zabarvují do žlutě citrínu. Nahnou se ještě víc a žlut' přechází do rubínové červeně a ještě dál se blýská modř ametystu. Jaká je to krása! Barvy duhy v jedné obyčejné kapce tajícího sněhu. Kapičky jsou rozvěšeny po větvičkách jako šňůry perel. Třpytí se na mne jako v krasohledu.

Sluneční paprsky pronikají až do mé jeskyňky. Rychlost kapání se zrychluje. Kapičky s pravidelným rytmem pleskají o kamenné dláždění kolem ohniště a tříští se do všech stran. Na místo nejvydatnějšího skapu pokládám kastrůlek a tak se pleskot kapek mění ve zvonkohru.

Sedím, medituji a je mi dobře.



Krkavčí peříčko

Pod skálou nacházím krkavčí peříčko. Beru si ho a schovávám do notýsku. Vzpomínám si na něj znovu za pár dnů. Sedím ve své jeskynní poustevně, držím ho v ruce a prohlížím si jak se krásně leskne. „Co s ním udělám?“, napadá mě. Pak ho přivazuji na kousek provázku a připevňuji na skalní výčnělek nad ohništěm. Zapaluji oheň a pírko se v proudu teplého kouře roztančí. Hledím na to, jak poletuje vzduchem a tu si náhle vzpomínám. To už jsem někde viděl... To už jsem někdy udělal... Ach, ano: bylo to v Dračích horách, když jsem tam žil ve své jeskynní poustevně. Tehdy jsem si nad ohniště pověsil pírko z havrana, a pak lehával na zádech a dlouhé hodiny se bavil pozorováním, jak pírko skotačí v závanech teplého vzduchu.

Náhle si uvědomuji, jak mnoho věcí děláme podvědomě, intuitivně, aniž bychom si byli vědomi toho, proč. Ale ono to má ve skutečnosti hlubší souvislosti. Říkáme, že to, či ono děláme proto, že se nám to líbí, nebo proto, že se nám to zdá být přirozené... ale ona je to ve skutečnosti podvědomá vzpomínka na něco dávno zapomenutého. Jako když zde třeba žiji v osamění jako horský poustevník. To přece není samo sebou.

*Lidé na to jdou z opačného konce -
snaží se podřídit svůj život nějaké vnější doktríně.*

*Mystik však hledá cestu,
jak uvést svůj život do souznění s citlivostí svého srdce.*

*Uvolni se,
buď sám sebou,
chovej se přirozeně
a nemineš se Cíle.*





Zkouška mrazem

Z podhůří stoupá bílá masa mraků. Vánek je žene přímo proti soutěsce Chey a zde tlačí vzhůru. Netrvá to dlouho a ocitám se v mlžných mracích. Vidět je jen na pár desítek metrů. Tam, kde včera byly provazce tajícího sněhu, dnes vyrůstají rampouchy. Větvičky buků obaluje námraza. Hor se zmocnilo zvonivé ticho. Bezvětrí. Kolem mne je mléčná mlha. Sedím v tom zimním království a medituji. Chlad mi proniká až ke kolenům a musím proto nohy často rozhýbávat. Do vědomí vyvěrají nejrůznější myšlenky a vzpomínky, ale daří se mi od nich odpoutat a nechat je být. Do mého nitra vstupuje ticho. Sedím zabalen do dek a uvědomuji si, že nemohu dělat nic lepšího, než zde sedět o samotě, opakovat si mantru a čekat.

Vládne tvrdý mráz. Všechno oblečení mám na sobě, jsem zabalen do obou dek, ale i tak mne drobí chlad. Mám pocit, že kdyby se ochladilo snad jen o jediný stupeň, tak bych na to již neměl. Je to na hraně. Víc oblečení s sebou nemám.

Každá větvička před jeskyní je pokrytá ledovou námrazou, jejíž tenké, asi dva centimetry dlouhé jehličky připomínají keříky aragonitu. Voda v lahvích zamrzá. Slunce přes sněhové mraky již skoro týden nevychází.

Po několika dnech tvrdých mrazů dorůstá námraza na stromech až do deseti centimetrů. Větve se pod jejich tíhou prohýbají. Boty mám po ránu zmrzlé jako beton, a musím je rozmrazovat u ohýnku. Nos mi při meditaci umrzá, a proto musím mít kapuci od kutny staženou přes obličej až k bradě. Zelenina kamení. Ze stropu jeskyně visí rampouchy a na dně vyrůstá v místech vodního skapu přes dvacet ledových stalagmitů. Jako zázrakem ani jediný nechce vyrůst na mém loži. Vodu na pití a vaření získávám ze sněhu. Chutná po kouři, je kalná a plave v ní spousta smítek. Dříví v okolí jeskyně dochází. Pro každou větvičku musím chodit daleko. Na kluzkých zasněžených svazích se slušně pronáší. Ruce mám od tahání dřeva zmrzlé. Je to práce plná smyků a padů. Jsem na ni sám. Sám se svou myslí. Je to intenzivní.

*Smyslové vjemy horka a chladu,
bolesti a radosti, jsou pomíjející
a nestálé již svou přirozenou povahou.
Snášej je tedy trpělivě, ó potomku králů.
Neboť nesmrtelnosti, ó velký mezi muži,
je s to dosáhnout jen moudrý člověk,
který je klidný v radosti i bolesti.*

Bhagavadgíta, II, 14-15



Naslouchání Tichu

Po šesti kolech mály přerušuji meditaci, neboť potřebuji nanosit novou zásobu dříví. Tahám k jeskyni suché buky a dávám přitom dobrý pozor na mysl, aby mne neobelstila.

Při poslední výpravě za dřevem se v lese zastavuji. Stojím bez pohnutí v mlžném lese, připomínajícím pohádkové království. Větvičky jsou pokryty námrazou, pod nohama leží zmrzlý sníh. Objímá mne majestátné ticho. Nikde ho neruší ani hlásek ptáčka, ani cinknutí padajícího listu. Hledím na vzdálené horské pásmo. Hluboké ticho. Tak hluboké, že slyším jeho zpěv. Stojím tam sám mezi stromy, zabořen po lýtka ve sněhu, jediný člověk na desítkách čtverečních kilometrů.

Má mysl pohasíná. Stromy se před mým zrakem začínají proměňovat. Objevuje se otázka: „Kdo jsem?“ Zpívám tichu hor mantry. Je bezvětrí. Mráz. Dlouhou dobu tak stojím bez jediného pohybu, naslouchám osamělému tichu a splývám s horskou přírodou. Poustevník uprostřed opuštěných hor.

Slunce zapadá a na mne sestupuje mír noci.



Zajatcem vymyšleného světa

Sedím ve své jeskynní poustevně, medituji a přitom se dle pokynů svatých spisů koncentruji na ádžňa čakru. Po krátké době se však setkávám s obvyklým problémem evropských jóginů: při vyvracení očí se objevuje bolest. Řídím se proto výstrahou Mistrů a ihned se vzdávám další koncentrace na bod mezi obočím a jako nové místo soustředění volím srdeční čakru. Koncentrace do této partie mi nečiní žádné potíže, neboť střed hrudníku mi při meditaci žhne a tím k sobě přirozeně přitahuje mou pozornost. Časem se mi však ve vědomí objevuje pocit, že se koncentrací snažím razit nebo urychlit cestu z vlastní vůle. Proto od další koncentrace upouštím s přáním, aby se děla vůle Boží. Aby mne vedla sama Skutečnost. A tak jen tak sedím a uvolňuji se. Při meditaci zažívám hluboké ticho a klid. Jeskyně se proměňuje v mnišskou celu plnou míru a bezpečí. Jsem zde doma.

Snažím se být odpoutaný od všech myšlenek, ať radostných nebo bolestných. Není to již tak obtížné, jako kdysi. Proplouvám oceánem myšlenek a celkem se mi daří udržet pozici pozorovatele. Divím se přitom, odkud se ty myšlenky pořád berou. Uvědomuji si zřetelně jak myšlenky kolem nás staví neprůhledné zdi, přes něž není vidět TO, co je za nimi. Je to jako bychom po celý život žili na dvorku obehnaném vysokou zdí a my vůbec netušili, že nějaký svět existuje i za zdí. A protože nevíme, že existuje něco za zdí, ba dokonce ani netušíme, že náš výhled nějaké zdi cloní, považujeme ten náš titěrný dvoreček za jedinou skutečnost... Kdo ví o tom vězení? Kdo ví, že jsme zajatci iluzorního světa, který si vytváříme svým vlastním myšlením?

Uvědomuji si, že intuice je schopností proniknout šterbinkou mezi dvěma myšlenkami do ticha, které je za hlukem myšlenek, a tím zahlédnout život z mnohem větších perspektiv, než jakou nám poskytuje náš omezený vymyšlený dvoreček.

*Svým myšlením si vytváříme svět,
který potřebujeme pro své očistění.*



Třinácté komnaty podvědomí

Při meditaci se jako kniha otevírají kapitoly mého života. Objevují se vzpomínky na dávno zašlé časy a já vidím, že můj život je velmi krásný. Je to jako bych se procházel provoněným jarním sadem. Mám zdravé, krásné a silné kořeny, provoněné přírodou, sluncem, touláním, svobodou a krásnými lidmi...je v tom hodně srdce. Příběhy o zářivých včerejších však rychle opouštím a dál je nerozvíjím, neboť je znám již ze svých dřívějších osamělých meditačních pobytů.

Místo toho začínám vyhledávat třinácté komnaty svého podvědomí. Místa, okamžiky a lidi, kteří mi způsobili bolest. Jsou to věci, na něž bych raději nemyslel a chtěl zapomenout, neboť mají schopnost mne zraňovat. Nyní si беру ty lidi a situace jednu po druhé a snažím se jim porozumět. Jednou věcí totiž je, že někdo otupil citlivost svého srdce, takže se nevědomky chová negativně, a naprosto odlišnou věcí je, že mne jeho chování má tu moc zraňovat. Mým úkolem proto není soudit toho člověka, neboť to by byla jen další připoutanost k egu, ale objevit ten vnitřní mechanismus, pomocí něhož mi někdo dokáže způsobit bolest a tím mne stahuje k sobě do negativní úrovně.

Otevírám dokořán dveře sklípků a zatuchlých světnic ve svém podvědomí a vpouštím do nich nový čerstvý vzduch a sluneční paprsky. Snažím se odzbrojit ego tím, že všude - opravdu všude - dovoluji vstoupit světlu. Je k tomu nutná naprostá upřímnost. Chci-li opravdu najít klid a štěstí, nemohu hrát sám před sebou žádné divadlo. Musím vidět věci v pravém světle, takové jaké jsou. To znamená vidět své skutečné motivy, své chování, myšlenky i své vlastnosti: a to nejen ty slabé, ale i ty silné. To znamená vidět nejen své ego, ale i své duchovní Já. Bez hodnocení a bez soudů.

Během těchto průzkumných výprav do svého podvědomí se má jeskyně stává jakýmsi ostrůvkem klidu a bezpečí v rozbouřených vodách mé mysli. Zde na mne sestupuje klid a mír. Stačí však jít dolů pod kopec pro vodu a zpáteční výstup do prudkého svahu se mění v každodenní prověrku mé mysli. Je to cesta po kluzkém sněhu plná smyků... Musím vynaložit všechny své duševní síly, abych si udržel sebekontrolu. V takové chvíli se mi před očima promítají jako filmy stará melodramata, jejich citový náboj zažehává v mém nitru bolestivý požár, který otevírá dosud nezhojené jizvy. Když se na takové myšlence zaseknu, tak se

mým nitrem začínají prohánět myšlenkové vichřice, jež mi drásají srdce. Hledím přitom na horský štít nad protějším svahem soutěsky, jež je tak strmý, že po něm neskáčou ani kamzíci, a zdá se mi přitom snazší na něj vyšplhat, než se osvobodit ze zajetí svých myšlenek. Snažím se z toho utrpení najít cestu ven. Toužím milovat, toužím odpustit... ale z temnot podvědomí proti mě vylézají stále další a další štíři lidského ega a nechtějí mi to dovolit. Zraňují mne svými jedy a nechtějí se vzdát své moci. Jak může v mém srdci zvítězit láska, když mi chybí poznání a nechápu souvislosti? Proč mne to ego pořád zraňuje? A jak to dělá?

S jakou radostí se po takové procházce pro vodu, vracím zpět do své jeskyně! Usednu na své meditační místo a má mysl se jako zázrakem ihned ztiší. Opět jsem v oáze klidu a tichého štěstí. A druhý den znova.

Vzpomínám si přitom na příběh o mladém zbožném mnichovi.

Byl jeden mladý mnich, který velice miloval Boha, a tak často před oltářem plakával láskou k němu a při meditacích se propadal do hlubokého míru. Jeho Mistr však věděl jak na tom je, a protože mu chtěl pomoci, tak ho jednoho dne poslal k řece, aby z ní nanosil do kláštera pár kamenů. Mnich se ihned pustil nadšeně do práce. Měl hodně bhakti, a proto byl šťastný, že může pro svého Mistra něco udělat a splnit jeho přání. Sestoupil do tekoucích vod řeky, v náruči objemul kámen a již s ním stoupal do svahu směrem ke klášteru. Svah však byl pokryt vlhkou a klzkou hlinou. Jak po něm stoupal obtěžkán kamenem, tu mu nohy ujely a on sjel jako po skluzavce zpět do řeky. To se pak děly věci! Mladý mnich se vůbec nepoznával! Jaká slova to šla z jeho úst! A jaké myšlenky se ho zmocňovaly! Musel vynaložit všechnu svou sílu, aby se zkoncentroval a utišil rozbořenou mysl.... Učinil nový pokus. Opět stoupal po hliněném svahu, ale zase uklouzl a skončil i s kamenem v řece. Zase z jeho úst vyšla ta slova a mysl se mu opět rozbouřila. Tak šel den za dnem, ale jak pokračoval v nošení kamenů, tu se jeho mysl stávala klidnější a klidnější... až se vynášení kamenů pro něj stalo docela normální záležitostí. A tehdy s překvapením zjišťoval, že jeho meditace jsou stále hlubší a hlubší...

Vnitřní utrpení vyúsťuje v sérii vhlédů do podstaty lidského bytí. Mysl se zastavuje a já nahlížím do vesmírných tajemství z pohledu vztahu ega a duchovního Já. Nahlížím věci takové jaké jsou a ne takové, jak mi je předkládá ego. To znamená z pozice Lásky. A toto poznání mě utiňuje. Zažívám zázrak. Ty vzpomínky zakonzervované v mém podvědomí ztrácejí sílu mě zraňovat. Z mého srdce začíná mizet bolest a s ní i hněv. A na místo toho se objevuje ticho, klid a láska. Jedno staré

melodrama je pochopeno a vyčištěno. Ale hned je tu další... opět následuje vnitřní boj... utrpení..... hledám cestu z té bolesti ven... hledám správné řešení... pak přijde vhled a pochopení... ticho hluboké ticho ... srdce žhne láskou... Myslím, že jsem již za vodou, ale melodrama se vrací, tentokrát z jiného úhlu pohledu... z podvědomí se vynořují další kaly... Je to jako bych šťáral klackem do vosího hnízda. Takto to jde den po dnu, týden po týdnu. Nedělám přitom nic zvláštního. Jenom tahám dříví na oheň, či nosím vodu od potůčku. Jen si tak žiji v osamění horské přírody.

Nabízí se otázka, zda by nebylo lepší do těch věcí nešťárat a nerozvířovat latentní sedimenty v našem podvědomí. Stačilo by k tomu tak málo... obklopit se lidmi, zahalit se slovy... ano třeba i sloužit! Ale mé srdce mi to nedovolí. To všechno jsem již udělal. To již znám. Chvilí jsem si odpočal, ale teď je čas jít zase dál. A já děkuji za tu příležitost.

Představte si, že velitel hradu zjistí, že mezi jeho obránci jsou záškodníci. Pomůže mu, když se bude tvářit, jakoby na hradě žádní diverzanti nebyli?

Jsou lidé, kteří o záškodnících ve svém podvědomí nic neví, nebo nechtějí vědět, a proto netuší co je okrádá o štěstí. Je tomu tak proto, že je nikdy nenapadne být chvíli sami, mlčet a jen tak sedět.

Co se skrývá za naší neschopností být sami?

Co je to za otroctví, že člověk nemůže být sám?

Mistr praví: *„Vystav se osamění
a navždy tě to změní.“*

Opakuj si tuto sugesci:

Uzavírám se.

*Budu pozitivní ke všemu, co je dole
a otevřený ke všemu, co je nahoře.*

*Zahal se mlčenlivostí z lásky,
čiň dobro a k ničemu se nepoutej.*



Lákadla k odchodu

Objevují se nejrůznější lákadla, která mne chtějí odvést pryč z ticha a samoty horské poustevny.

Jdi se toulat!

Proč by ses nemohl vrátit domů a být zase jeskyňářem?!

Navštiv mámu!

I služba lidem se jeví lákavě v samotě poustevny....

Intuice mne však nabádá, že to všechno jsou léčky ega, jež se nechce vzdát své vlády. Jak bych mohl sloužit svým bližním s nečistým srdcem? Kam bych dál putoval, a trmácel se světem, když to nejlepší místo pro očistu srdce je právě ZDE? To všechno jsem už někdy udělal. Před třemi roky mne z horské poustevny odvedla touha navštívit domov. Před dvěma roky mne zase odvedla touha spatřit dívku, kterou jsou měl rád. Před rokem to byl soucit s mámou... Vrátil jsem se a vidím, že mým návratem se nic nezměnilo. Byly to slepé uličky, jež přede mne postavila má připoutanost k lidem a místům... i když měly svůj význam.

A tak, ať si ta pokušení k odchodu prohlížím z jakéhokoli konce, nakonec se vždy vidím sedět právě v takovéto jeskyni, jakou je má zdejší poustevna. Ne, není kam jít! Není se kam vracet! Vše, co hledám je ZDE! Nevím co bych mohl dělat víc, než zde sedět a nechat mantru s Božím Jménem tiše znít vesmírem. Uvědomuji si, že mou jedinou povinností je vykresat a udržet ve svém srdci lásku k Bohu a ke všem lidem. To je vše. Někdo k tomu potřebuje sloužit, a proto slouží. Jiný potřebuje žít v osamění tak jako Ježíš v poušti, či jako jógin v Himaláji. Není důvod někoho soudit. Každý musí vědět sám, jak na tom právě je.

A proto abych si ujasnil svou pozici, představuji si svou smrt, neboť jen vědomí smrti odděluje zrno od plev a Skutečnost od iluze. Vědomí smrti dodává řádnou sílu k osvobození z tohoto světského vězení.

„Něco přece musíš chtít!“, jakoby se chtělo ještě jednou ozvat ego.

A tak abych myslí alespoň trochu polevil, přerušuji meditaci a jdu si k ohni opražit tři hrsti pšenice.

*Vaše mysl vždy udělá vše proto,
abyste nemuseli medítovat.*



Klášterní hnízdo pod skálou

Vládnu těžké mrazy. Je to na hranicích mých možností. Nevlídné počasí mne proto nutí zabývat se hledáním náhradního místa pobytu, pokud by se ještě víc ochladilo. Snad by mne přijali v klášteře Pahomia, napadá mne... Je to jen šest kilometrů daleko od mé poustevny... Zdejší mnichové jsou mými nejbližšími sousedy.

Vydávám se na průzkumnou výpravu a to, co spatřuji mne nadchává. Odříznut od světa, v úplné samotě, stojí pod velkým skalním převisem malý kostelíček a jednopatrová budova kláštera. Klášterní stavby jsou přilepeny ke skále jako vlaštovčí hnízda, připadám si zde jako u skalního chrámu někde v Orientě. Kolem kostelíku se procházejí slepice, skála je porostlá břechťanem a jsou na ní nápisy a svaté obrázky. Kolem se mihne tichý mnich v černém, u vstupní branky jsou hroby dávných mnichů a miniaturní věžička s obřím zvonem. Krásnější místo pro život v lesích by si žádný romantik nemohl přát. Ti mniši mi připadají jako odrostlí trempi. Jenom již pochopili co svobodu a štěstí přináší a co ji naopak bere. A tak oblékli kutny a žijí si tu v osamění horské přírody své sny. Musí tu být šťastní.

Zpět k poustevně se vracím podle azimutu. Hustě chumelí, za chvíli přibývá dobrých deset centimetrů sněhu. Brodím se sněhem až po kolena. Jdu přes srázy žlíbků a údolíček... prudký sestup dolů, prudký výstup vzhůru... připadám si jako medvěd obývající nekonečné hory. Kráčím osamocen zasněženými horami a tu vidím, že můj život je stále o tom samém. Příroda, pocit volnosti, nespoutanost, toulání, dobrodružství. V tichu srdce se objevuje nový vhled. Nahlížím na rozvrstvení lidské společnosti z pozice vztahu ega a duchovního Já. A s tímto vhledem si vzpomínám na tento příběh:

Mladý mnich byl ve své cele zmitán mučivým duchovním bojem, a proto vyhledal Mistra a svěřil se mu, že mu démoni již nedovolují ani se modlit. „Co mám dělat Mistře?“, zeptal se. Mistr mu odpověděl: „Když se nemůžeš modlit, tak prostě jen tak sed'. Ale hlavně:

At' se děje cokoli, neopouštěj samotu své cely!“

(Neboť v nejhlubší samotě moc ega mizí
a schopnost milovat se rodí.)



Volání dále

Probouzím se chladem. Vzduchem poletují sněhové vločky. Přes mraky prokukuje mdlé slunce. Je to jen světlá skvrna v šedých mracích, ale i to je jako políbení. Náhle se opona na nebi na jednom místě trhá. Nad protějším srázem soutěsky se objevuje blankytná modř oblohy. Je to jen nepatrný modrý flíček v šedých mracích velikosti pětikoruny, ale s jakou radostí a nadějí k němu vzhlížím! Flíček se zvolna zvětšuje a zvětšuje, až sahá přes půlku nebe takřka ke slunci. Snad dnes vyjde slunce! Snad...

Nemožné se stává skutečností! Mraky odplouvají a sluneční paprsky pronikají volným prostorem. Po tolika dnech mrazů opět vidím slunce! Nastavuji jim tváře, koupu se v nich. Vítej slunce! Náhle je teplo jako v létě! Kolík je v tom radosti po předchozích mrazivých dnech a nocích!

Jdu pro dřevo. Přicházím na skálu nad jeskyní a hledím na vzdálené hory. Táhnou se do daleka, lemují celý obzor. Jak jsou krásné, když je slunce zalévá svým zlatem! A k tomu ta modř oblohy! Jak je ten svět pestrý! A v tu chvíli se mne zmocnilo volání dále! Je to velmi mocný impulz. Kdyby nebylo pozdě odpoledne, snad bych si ihned sbalil věci a vydal se na další cestu. Vracím se k jeskyni a balím zeleninu. „Hned zítra půjdu dál“, drží mne myšlenka. Potravin je však poctivých 15 kg a to je příliš na cestování.

Rozfoukávám oheň, беру do ruky jehlu a nit a zašívám deku. Při práci na mne opět sestupuje klid. Začínám chápat, proč mne tato prostá práce vždy tolik baví. Šití oblečení, pytlíčků na potraviny, zašívání batohu či kalhot - to je vlastně účinná duchovní technika. Tím, že své vědomí zaměřím na jednu věc, se mysl automaticky ztiší.

Někde hluboko mě se objevuje odhodlání bojovat, neodcházet a zůstat zde. Víím, že to volání dále bylo jen úskokem mé mysli.

Stmívá se. Cvičím jógové ásany a pránájámu, pak sedím u ohýnku a zpívám kirtany. Objevuji krásu duchovních zpěvů a jejich očištné účinky. Obloha jasně září hvězdami, já pozoruji své oblíbené světýlko na hvězdném nebi - Venuši a odjezdová nálada je zapomenuta.



Potní chýše inipi

Vítá mne slunný den. Je čtvrtek, den zasvěcený Mistrovy a půstu. Den očisty. Odcházím dolů do soutěsky a u říčky stavím z břízových kmínků a prutů inipi na saunování. Je docela maličké, velikosti právě pro jednoho člověka. Rozdělávám oheň a žhavím v něm šest říčních kamenů, každý pro jeden směr. Na přikrytí chýše používám své dvě deky a celtu.

Po hodině jsou kameny v ohni rozpáleny do oranžova a popel kolem nich sálá žárem. Pokouším se vyjmout kameny, abych je vložil do potní chýše. Vítá mne však takový nápor žáru, že mi sežehne obličej. Nemohu se ke kamenům přiblížit, nemám zde žádné vhodné náčiní, jen dva klacíky. Zaoblené kameny však mezi nimi kloužou a nemohu je vyjmout. Ruce i obličej mám sežehlé bolestí. Fyzická bolest během zlomku vteřiny zažihá požár bolesti vnitřní. Z podvědomí se vynořují slova mých bližních, jež mi způsobují bolest jako hadí uštknutí. „Už dost!“, „Nechte mne!“ křičí mé srdce. Jsem překvapen tou nečekanou bouřlivou reakcí, ale vidím, že v tom nebyla negativita. Bylo to uvolnění hněvu způsobeného přetlakem bolesti v srdci.

*Umíte milovat,
jenom když můžete vlastnit.
Když nemůžete vlastnit,
pomlouváte a plivete jed!
Ach, prosím, nechte mne! Nechte!
Zraňujete mé srdce svou chtivostí a zlobou!*

Konečně se mi daří přenést kameny do chýše. Vysvlékám se a nahý vstupuji dovnitř. Usedám mezi žhavými kameny, zavírám vchod a utěšňuji díry. Tma. Modlím se o očistu svého srdce. První kapky vody dopadají na žhavé kameny. Okamžitě se uvolňuje žhavá pára. Přilévám další vodu. Potní chýši během chvíle naplňuje velký žár. Sežehává mi ramena. Chvilí čekám až se bolest sníží a pak opět přilévám další vodu. Voda padá na žhavé kameny, nápor žhavé páry obejmě tělo, náraz bolesti. Pot smíchaný s vodními výpary mi teče po těle. Cítím jeho

slanou chuť. Těžko se dýchá. Chvilí čekám a pak otevírám vchod do chýše. Provazce páry rychle vysává okolní mrznoucí vzduch. Pak otvor zavírám a pokračuji v saunování. Tímto způsobem probíhají celkem čtyři kola.

Po čtvrtém vylézám z chýše ven a brodím se sněhem k říčce. Mráz necítím, ledová voda je hojivá. Po měsíci života v horách se poprvé koupu. Je to úleva. Mydlím se, stojím nahý v prudce proudících vodách, okolo zasněžený horský kaňon, samota a mráz. Napadá mne, jaká je to škoda, že nedokáži přežít v horách nahý a bez bot, tak jako zvířata. Je v tom pocit svobody. Když z říčky vylézám, jímá mne závrať. Točí se mi hlava a jen tak tak vystoupám sněhem do svahu k ohništi. Usedám u něj a rozmrazuji znečitlivělé nohy. Oblékám se, balím deky a s batohem na zádech se vracím zpět k jeskyni. Jsem z těch náhlých extrémních výkyvů teplot trochu omámený, takže když stoupám vzhůru do svahu, mám problémy najít odbočku z dřevařské cesty ke své jeskyni. Na hory již padá tma. Proplétám se s batohem mlázím, stoupám do prudkého srázu, hledám cestu, když tu jako zázrakem objevuji pod svýma nohama své vlastní stopy, jež jsem zde otiskl dnes ráno. Po nich za chvíli dojdu k jeskyni. Zapaluji oheň, vařím si jídlo, které mi snad nikdy nechutnalo tak jako dnes. Úsínám u ohniště schoulen do klubíčka.

Přijmi své slabosti pro pokoru svého srdce.



Zrození klauna

Sedím u doutnajícího ohýnku ve své jeskynní poustevně a snažím se porozumět tomu, proč některým lidem v mé blízkosti exploduje ego. Snažím se spatřit ten vnitřní iniciační mechanismus. Pokládám si ty lidi a situace vedle sebe, hledám shodné momenty a snažím se jim porozumět. Začínám to vidět... A tu náhlé ti černí mágové v nás samých, kteří měli ještě před chvílí tu moc mne zraňovat, vyhlížejí z jiné perspektivy jako jedna velká komedie, v níž se my všichni snažíme vypadat tak strašně vážně.

Ležím na zádech s žaludkem plným rýžové kaše s medem, pozoruji strop jeskyně olizovaný modravým kouřem z ohně a z této pozice vidím veselou a směšnou stránku života. Jeskyně se přitom otřásá výbuchy mého srdceryvného smíchu a já vidím, že humor poskytuje ten největší prostor k odpoutání a osvobození.

Nasazuji si klaunovskou čepičku s rolničkami, na nos si připevňuji červenou bambulku a směji se a směji. Neboť klaun, panečku, klaun to je mistr!

PF '99



NEBER TO TAK STRAŠNĚ
VÁŽNĚ A STAŇ SE
KLAUNEM !



Vztah muže a ženy

Hledím do plamenů večerního ohně a mé vědomí se koncentruje na problém vztahu muže a ženy, neboť odtud ke mě doléhá nejvíce utrpení. Vidím všechnu tu radost a štěstí, i bolest a utrpení, jež mi láska k ženě přinesla. Na pozadí blikajících plamínek se mi z jednotlivých střípků poznání skládá mozaika uvědomění. V mém nitru je hluboké ticho. Nahlížím na ten vztah z pozice vztahu ega a duchovního Já. Vidím to zřetelně... kdo mi však uvěří, že ta básníky opěvovaná láska je léčkou ega na cestě k Lásce?

To, je ta síla ega, jež v muži probouzí chtíč a nutí ho tak dojít k ženě. To je ta síla ega, která v ženě probouzí úzkost z osamění a tím ji nutí hledat oporu v muži. Tím, že je vztah muže a ženy založen na vzájemné závislosti, čili na egu, nemůže přinést štěstí. Je ovšem možné, že si někdo neuvědomuje, že není šťastný. Proč tolik mužů píše básně pro ženy, když kolem nich obchází jako tokající bažantíci, ale žádný z nich - takřka žádný z nich - nepíše básně pro své manželky? Co je za tím?

Vidím, že přemožena je síla ega, jakmile se muž dokáže ženy plně, bezvýhradně a z hloubi srdce vzdát a přitom ji dokáže mít i nadále rád jako Matku. Vidím, že přemožena je síla ega, když žena dokáže muže milovat jako Otce, aniž by ho k sobě seabeměně poutala, či nevědomě chtěla vlastnit. Tím, že muž i žena přemohli své vlastní závislosti a strachy, a tak se osvobodili z moci ega, staly se z nich celistvé a svobodné bytosti. A teprve teď poznají, co je to Láska. Neboť milovat lze jen ve svobodě a nezávislosti.

*Touha po ženě a po bohatství
je příčinou největšího otroctví.
východní Mistr*

*Kde je touha po ženě,
tam ještě musí přijít utrpení.*



Proměna rolí

Pozoruji, jak tato lidská společnost staví kolem každého jednotlivce mantinely, jimiž se snaží vymezit koridor, v němž se má odvíjet lidský život. Opustit tento koridor se zdá být nemožné. Jsou sice lidé, kteří se považují za svobodné bytosti, ale je to jen proto, že se svobodnými nikdy nepokusili být. A proto netuší nic o existenci koridoru, který nás udržuje v hlubokém vnitřním otroctví zvaném připoutanost.

V osamění horské poustevny však umělé bariéry a nepřírozené role, do nichž nás tlačí svět konce dvacátého století, mizí. Zde u ohýnku si sám svobodně volím roli, k níž tihne mé srdce. Sedím v hlubokém osamění, plápolající oheň osvětluje jeskynní portál, a tu mne napadne, že tu žiji jako nějaký pravěký šaman, jenž se vzdálil své tlupě. Pak se na okamžik ztotožním třeba s rolí himalájského jógina nebo křesťanského jeskynního poustevníka. V takových chvílích se můj očouzený kastrolek proměňuje v liturgickou nádobu, v níž se odehrává ta tajemná mystická proměna, při níž se setkávají všechny přírodní živly a vesmír, a již my říkáme vaření. Okamžik polykání jídla se stává zázračnou událostí, při níž kus vesmíru vstupuje do jiného kusu vesmíru. Při vylučování zbytků potravy z těla opět jiný kus vesmíru vychází a já přitom pronáším tu mocnou mantru: „*Děkuji.*“ Doutnající ohniště mi voní jako santalová tyčinka a já rozjímám nad tím, kam zmizely to dříví, jež jsem tam před chvílí položil. A co to vlastně je to dříví... Z jeskyňky se stává podzemní svatyně... Koukám kolem sebe a vidím, že tu v horských samotách se mnou žije spousta bytostí. Hledím na to, jak se jedno takové mystické zjevení řítí s rachotem křovím - lidé mu dali jméno jelen... Ze své jeskyně pozoruji ty létající opeřené bytůstky: sýkorky, sojky, žluny, strakapudy, sovy... a vidím, že to vše je Život... Všude kolem mne je Život... to již není hra, to je Hra!

Začínám si uvědomovat, že v mém srdci je tentýž zdroj, z něhož hovoří Pán Ježíš, František z Assisi, Buddha, indiánský mudrc don Juan, či můj Mistr svámí Mahéšváranánda. Každý z nich se svou Láskou a Poznáním ozval v mém srdci, a tím se stal mou součástí.

Ve vnitřním osamění je mi dovoleno osvobodit se ze zajetí prostoru koridoru vytýčeném světem reality mých bližních, a tím se v mém vědomí začínají otevírat dvířka pro jinou realitu: Realitu Vesmírné Věčnosti.

*Kdo by se nechtěl osvobodit,
kdyby se jednoho dne probudil
a zjistil, že se nachází ve vězení?*

Jedna obyčejná noc

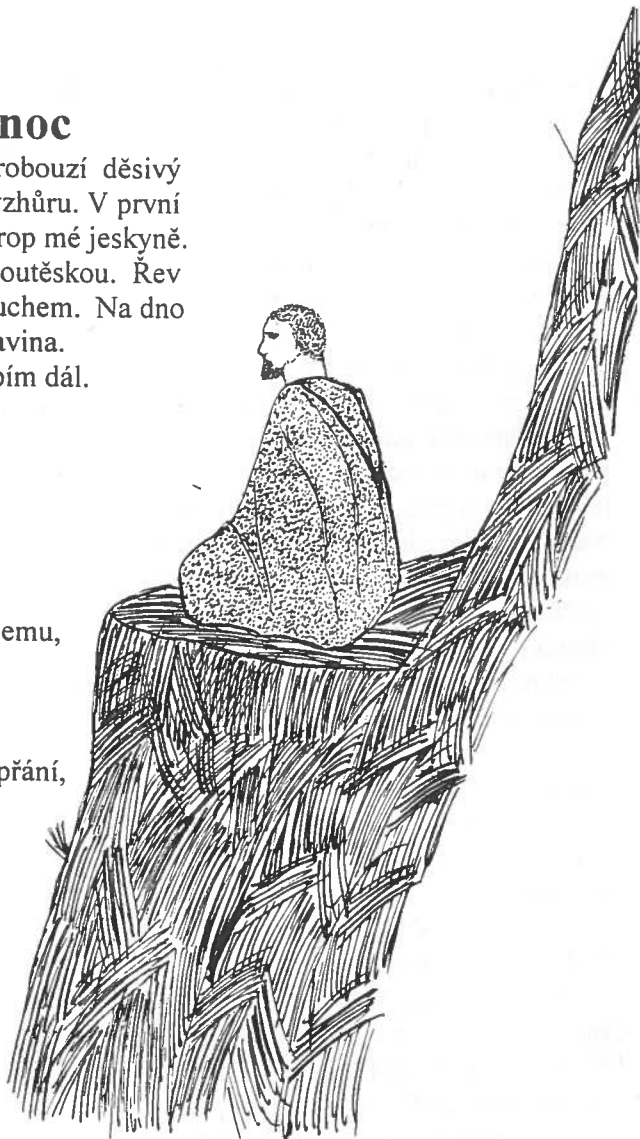
Uprostřed noci mě probouzí děsivý řev skal. V okamžiku jsem vzhůru. V první chvíli si myslím, že se řítí strop mé jeskyně. Hrůzný sesuv skal otrásá soutěskou. Řev drtícího kamení vibruje vzduchem. Na dno dopadá urvaná skála a s ní lavina.

Otáčím se na boku a spím dál.



Meditace Ticha

Cvič se v odpoutanosti ke všemu,
co je venku,
jako ke zdroji utrpení.
Stáhni se do nitra,
nech vyhasnout své touhy a přání,
mantru nech tiše znít.
Hle, brána Ticha se otevírá,
srdce se rozehřívá,
vítej doma v chrámu srdce.
Prohlub své uvolnění,
jen plné uvolnění,
mysl nech vyhasínat.
Nyní nech tělo sedět
a ty se rozpínej, rozpínej se
až do sebe pojmeš
celou tuto planetu a celý vesmír.
A takto tiše spočívej
ve své vesmírné rozlehlosti.





Zásobovací výpravy do civilizace

Čas od času jsem nucen se vydat do civilizace na zásobovací výpravu. Zpočátku tyto cesty podnikám jednou za osm dní, pak jednou za deset dní, za dvanáct dní... Interval cest do civilizace předurčuje velikost mého batohu. Snažím se ho prodlužovat. Po pravdě řečeno se mezi lidí těším. Je to pro mne vítané zpestření mého osamělého života. To, že hovoří cizím jazykem není nevýhoda jak by se mohlo zdát, ale naopak výhoda. Naše rozhovory se tak omezují na nezbytné minimum a já si snáze udržím pozici pozorovatele. Přijdu mezi lidí, podívám se jak frčí život, žaludek si přepládám sladkostmi a po pár hodinách zase mizím zpět do hor. Má to své kouzlo.

Každá cesta je namáhavá, trvá celý den a vracím se z ní utmácen. Vycházím ještě za tmy před východem slunce, a vracím se večer, když na nebi svítí hvězdy. K nejbližší vesničce Cheye je to z mé poustevny asi třináct kilometrů. V obchůdku prodává mladá žena s jiskrnými očima. Nabízí mi pár sladkostí, ale zeleninu žádnou nevede. Z vesničky proto musím pokračovat o dalších dvacet kilometrů dál. Překonávám tu vzdálenost pomocí staříčkého autobusu. Na jeho sklech visí svaté obrázky, usměvavý řidič se před jízdou třikrát pokřížuje.... Rumunsko je požehnaná země s krásnými a silnými duchovními kořeny. Čím jdeš dál z měst do hor, tím jsou lidé tišší a tišší a mají trpytivější oči.

Rimnicu Vilcea - město, jehož srdce tepe do rytmu moderního evropského velkoměsta. Hlavní třída je upaná automobily, každou chvíli se ozývá troubení klaksonů, mezi auty se proplétají lidé. Do toho zní z reprobeden diskotéková hudba. Velké domy. Po chodnících chodí městští lidé.

Je zde hodně žebráků, jaké u nás nepotkáš. Jsou jako z pohádek. Podělíš se s nimi o buchtu a oni ti poradí cestu k princezně do zakletého zámku. Ošoupané holinky, staříčkový kabátek, záda shrbená stářím, v ruce žmoulají pár mincí. Laskavé oči, jež by mohly vyprávět o osudech života. Tiše nastaví vrásčitou dlaň - s jakou radostí do nich vkládám peníze! Jako ostříž se po nich rozhlížím, každému toužím něco dát! Kdo tuší, že žebráci jsou našimi dobrodinci?

Jdu po ulici, zastavuje mne cikánská holčička s malým chlapečkem, a s dětskou samozřejmostí škemrají o sušenky, jež držím v

ruce. Podělím se s nimi...jak je to prosté. Za rohem holčička prosí o čokoládu a natahuje přitom ke mě ruku... i s ní se dělím. Pak mne zastavuje houf dětí a jejich vůdkyně nekompromisně žádá peníze, které mám v ruce. Klubko dětí rozvášněně křičí na podporu její žádosti... to jsou děti, které již začínají ztrácet svou nevinnost. Dostávají obrázky Ježíše. Pokládají si je na srdce a utichnou.

Rozhlížím se po ulici a hledám obchod se zeleninou, když tu uvidím něco neskutečného - obrovskou hromadu zelí! Přicházím blíž a tu oněmím. Za hromadou zelí je vchod do obrovské tržnice - zelený rynek jaký jsem ani nečekal! Desítky stolů s nejrůznější zeleninou a ovocem... vím že jsem zachráněn! Kolem stolů se proplétají stovky lidí, přidávám se k nim, kroužím tržištěm jako krahujec. Nakupuji fazoli, rýži, pšenici, mrkev, zelí, brambory, med, slunečnicový olej, sušené švestky a sušená jablka, ořechy, chléb.... to je má každodenní poustevnická strava. Po několika zásobovacích výpravách se stávám na tržnici již známou postavíčkou. Prodavači mne znají a srdečně zdraví. Je to dojemné, jak mne mezi sebe přijali ti prostí rumunští lidé. Cítím se tu bezpečně jako doma.

S plným batohem odcházím na autobusovou zastávku, ale jen málokdy se vracím zpět autobusem. Vozím se jako gróf taxíkem. Autobusů jezdí málo, taxíků hodně, cena jízdenky je však stejná - lidová. Všichni jezdí taxíkem, všichni stopují a všichni jedou. Děti i starci, muži i ženy, mnichové i maminky s dětmi. Stopování je v Rumunsku lidový zvyk, za nějž se platí.



Setkání s jeptiškou

Vracím se ze zásobovací výpravy. Na zádech nesu plný batoh jídla na dalších deset dnů života v horách. Za posledním vesnickým domkem se nořím do údolí, jež o pár kilometrů dál skrývá ženský klášter Iezerul. Jdu lesní cestou, když tu vidím jak proti mě kráčí mladá jeptiška zahalená od hlavy k patě v černém hábitu. Kráčí svižným krokem údolím, v ruce drží hůl, snad proto, aby si dodala odvahy. Blížíme se k sobě, jeden druhému pohlédneme do očí - tak krásnou ženu jsem již dlouho nespatriil. Na zlomek okamžiku ji hledím do hlubokých hnědých

zářících očí, chci ji pozdravit, slova však z mých úst nevyjdou - jen nějaké zašeptání. Místo toho se třikrát pokřžuji na znamení úcty k jejímu duchovnímu zasnoubení. Naučil jsem se to od místních pravoslavných křesťanů, kteří se křižují před každou kapličkou, studnou i před jízdou autobusem. Odchází. Ujdu snad jen dvacet kroků, zvědavost mi však nedá, otáčím se nenápadně za ní a tu vidím, že ona ve stejné chvíli činí totéž. Oba ucukneme hlavou, prozrazení ze své zvědavosti a kráčíme dál, každý svou vlastní cestou.



Ranní procitání

Večer před usnutím vyslovuji přání, abych si byl vědom všeho, co se mnou děje během spánku. Když se ráno rozednívá, otevírám šterbinkou oko a vidím, že noční tma se již mění v šero. Ležím dál. Právě se ocitám ve stavu na rozhraní mezi spánkem a bděním. Je tu brána do skladiště nejrůznějších informací, pocitů, dojmů, sedimentů a kalů. Jsem ponořen v hlubokém podvědomí. Pozoruji jak se zde rodí myšlenky a vidím jak vznikají zcela nesmyslné kuriózní slepence myšlenek, které jakoby ani nebyly mé. Je to neuvěřitelné, co všechno v sobě člověk nosí.

Pomalou se probouzím a s procesem procitání se mění i náplň myšlenek. Zvolna se vynořuji z hlubin neznámého podvědomí a začínám se zabydlovat ve svém starém dobrém denním vědomí. Opět jsou tu má známá melodramata, tak jak jsem je včera před usnutím opustil. Rozhlížím se z jeskyně po okolním lese, posadím se na deky, zase jsem doma! Vzpomínám si na slova Mistra:

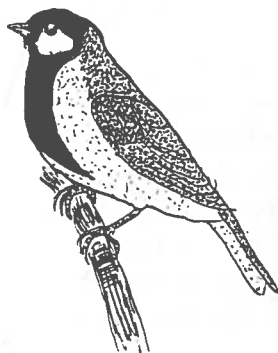
*„Jsem člověk, kterému se zdálo že je motýl,
nebo jsem motýl, jemuž se zdá že je člověk?“*



Sýkorka Terezka

S jitřním rozbřeskem přicházejí na návštěvu mí zdejší přátelé. Mezi kameny rejdí myška. „Co je mé, je i tvé“, říkám jí. Vůbec se mne nebojí. Chroustá pšenici, kterou jsem ji nachystal u ohniště, pak mi přileze k nohám a pojídá semínka z papriky. Když se nají, vleze si za mnou do tepla pod deku a prospí se zde. Mám strach se pohnout, abych ji nezasedl. Pak vylézá, běhá mezi zeleninou a stále znovu a znovu něco hledá. „Ty oříšky tu přece někde musí být!“, jakoby si říkala, když opakovaně slídí kolem pytlíčků. Chleba ani obilí si nevšímá. Mlsná myška. Za chvíli se vrací zpět do své nory a má tak plné břicho, že když leze kolem ohniště po klaciku, tak se neudrží na nožičkách a skulí se k zemi... V dalších dnech si s sebou přivádí kamarádky a já mám radost, když vidím, jak se jim den ze dne lesknou víc a víc jejich hnědé kožíšky. Takové hody ještě žádná zdejší myška nezažila.

Po jeskyni od časného jitra do soumraku poletuje sýkorka. Přichází každý den, jsme již přátelé. Jmenuje se Terezka. Hopká po zemi a mezi listím hledá drobky. Pak si vzpomíná na krmítko, na něž odkládám pro své zdejší přátele z každého jídla prašád. Namlsá se a jde se prolétnout. Za okamžik je však zase zpátky. Takto to jde po celý den. Je se mnou takřka pořád. Mám radost, že mi dělá společnost. Po týdnech každodenních návštěv si na tu nehybnou sedící sochu již tak zvykla, že mi hopsá po kolenou, posadí se mi i na rameno a hlavičku strká pod deku. Časem ji nevadí ani když se pohybuji, zpívám modlitby, nebo u ohně vařím jídlo. „Terezko! Terezko, oříšek!“, volám na ní. Rozumí mi a hned přilétá. Podávám ji oříšek, ona se opatrně přibližuje k ruce, pak rychle zobne, chytí oříšek do zobáčku a frmrnk. Už s ním letí pryč. Za chvíli je však zase zpět a žadoní o další. Klove mi přitom do nehtů na prstech, aby se mi připomněla. Oříšky však již došly. „Terezko, oříšky došly, přileť si popozítří, to už budou“, říkám jí smutně. Ještě chvíli mne klove do nehtů, ale pak to pochopí.





Snění o radosti

Probouzím se časně z jitra, na nebi dosud září hvězdy a couvající měsíc. Vzpomínám si na svůj sen. Byl o mém Mistrovi. Ve spánku jsem si přitom prozpěvoval mantru:

*Óm Sat Čit Ánanda, Óm Sat Čit Ánanda
Óm Sat Čit Ánanda, Óm Sat Čit Ánanda
Já mám radost, já mám radost,
já mám radost, radost mám.*

Je to něco neskutečně krásného a mocného, když si ve spánku prozpěvujete svaté písně. Probudíte se plní energie a štěstí. Zabaluji se do dek, ale již nespím. Jsem prostoupen radostí z nočního setkání s Mistrem. Po chvíli přece jen škvírkou vykukuji a vidím, že protější sráz soutěsky již barví do zlatova vycházející slunce.

Usedám k meditaci, a v mém srdci stále zní: „*Óm Sat Čit Ánanda... Já mám radost...!*“ Medituji, ale do vědomí se mi počínají vkrádají obrázky koláčů od matky Maticové v Krkonoších, sušenky, oplatky a čokolády. Je to důsledek mé poustevnické cukrové prohibice a prostého jednostranného stravování. A tak abych žaludek obelstil, přerušuji meditaci a pojídám několik hrstí opražených zrn pšenice jež zakusují pórkem. Nejsem přece žádný asketa!



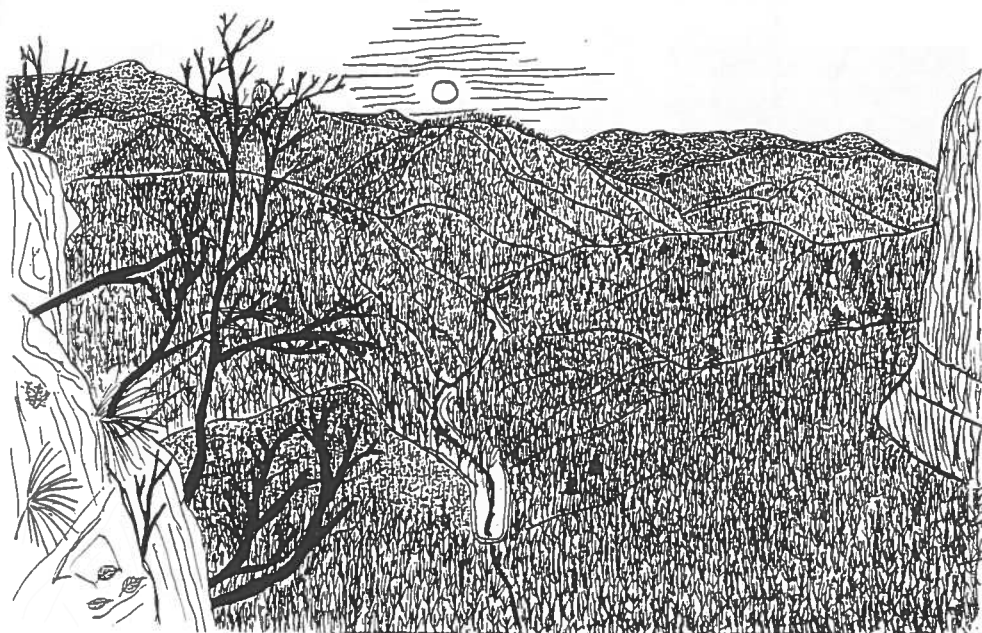
Svítání v srdci

Po měsíci života na horské poustevně se mé tělo samo synchronizuje s rytmy přírody. Probouzím se za tmy, na nebi ještě září hvězdy, ale na východě se již objevuje slabá zář rodícího se dne. To, co mi dřív připadalo nemožné - vstávat před východem slunce - je nyní tak přirozené! Svítání je nejkrásnější okamžik dne. Nedokáži si ani představit, že bych zaspal a v meditaci nevítal tu posvátnou slavnostní chvíli. Usedám čelem k zlátnoucímu obzoru a vstřebávám atmosféru

časného jitra. Zabalím se do dek, v duchu si opakuji mantru, kuličky růžence plynou mezi prsty a mé srdce žhne naplněním a souzněním.

Zvláštní silou mne přitahuje modř oblohy. Nejkrásnější je nyní několik okamžiků před východem slunce. Hraje všemi odstíny. Čirá - takřka průsvitná modř - na styku s nazlátlou září jež se rozlévá nad temným obzorem. Nad ní se vznáší blankytná modř. Pak poměnková modř. Šmolková modř. Azurová modř. Ocelová modř sněhových mračen. Přes modré pozadí se táhnou rudé šmouhy červánků. Vstřebávám tu krásu a modř oblohy pohlcuje mé srdce a očisťuje duši.

Hory dosud halí přítmí. Je hluboké jitřní ticho. Mezi stromy se pomalu začíná ozývat švitoření sýkorek. Nad potemnělým horizontem se vznáší rudé červánky. Jsou stále ohnivější. Čekám trpělivě. Je to mystická chvíle. Náhle nad vzdáleným pásmem hor nečekanou rychlostí vyplouvá rudě zářivá koule. Na okamžik žhne jako rubín, vzápětí se však proměňuje v zářící zlatý peníz. Vzduchem pronikají první paprsky rodícího se dne a rozsévají zlato. Hory se proměňují v jantarové království. Hluboko pode mnou se do dálek táhnou jantarová pohoří bukových lesů. Požehnaná chvíle. Zpívám vycházejícímu slunci kirtany. Zrodil se nový den v prastaré historii této planety. Zrodil se další den v mém životě. Kolikátý již?





Nic není zapomenuto

Udržuji si povědomí o tom, jak mí bližní počítají čas. To proto, abych při zásobovací výpravě nepřišel k zavřeným obchodům. V mém kalendáři však dostává každý den své jméno a tak není zapomenut jeho příběh.

Tak jsem na poustevně prožil například:

den slunečního sněhového království,
den půstu s ulizováním medu,
den aragonitové námrazy,
den lískových závinů a sušenek,
den zmrzlých bot a zeleniny,
den třpytivé ledové námrazy,
den slunečního pohlazení,
den měsíční záře na horském štítu,
den bolestivé chůze nočním údolím,
den sýra projímáčka,
den bolestivého žaludku a střevních potíží,
den snění o radosti,
den šití;
den myšího mlsání,
den objevu krápníkového království,
den medvědích kostí,
den uštíplého zubu,
den večerního hněvu z bolesti,
den meditace smrti,
den mlčení z lásky,
den večerní inspirace lásky,
den smíchu,
den poletujícího pavího oka
den touhy po prostém životě,
den sýkorčího zobání z ruky,
den jitřního kroužení tří krkavců,
den padající laviny,
den meditace vesmírné rozlehlosti.



Cesta

Nic nemít.

Nic nechtít.

Nic neočekávat.

Nic neměnit.

Ničemu nebránit.

K ničemu se nepoutat.

S nikým nebojovat.

Nic nehledat.

To je Cesta.

Vždyť je vše dokonalé,

vždyť je To On Sám,

vždyť je To Jeho Božská Hra,

co bych měl měnit?

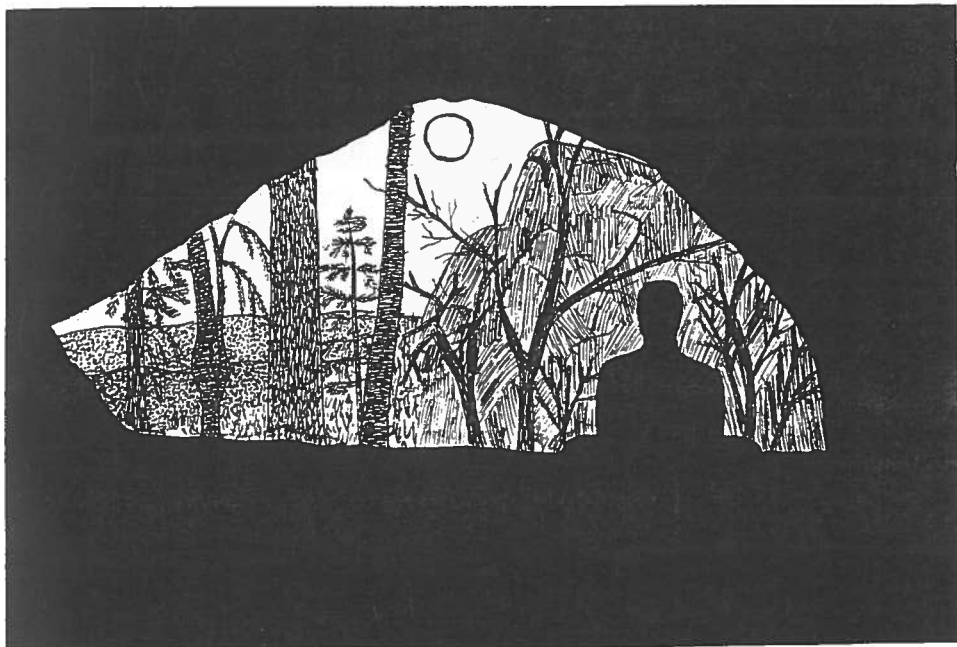
Jediné co potřebuji,

je více Lásky,

a proto sedím osamocen v horách,

zpívám Božské Písně

a svůj život odevzdávám do Jeho zodpovědnosti.





Bod zlomu

Vracím se z jedné ze svých zásobovacích výprav do civilizace. Na zádech si nesu těžký batoh plný jídla. Procházím vesničkou Cheyou, když tu na mne jakýsi muž píská a něco mi na dálku signalizuje. Ukazuje si přitom na ramena. Nechápu co tím míní, tak mu jen zamávám na pozdrav a pokračuji ve své cestě. O pár zatáček dál jsem již na okraji obce a zde mi jiný muž opět něco naznačuje, jakoby mne chtěl před něčím varovat. Ale ani jemu nerozumím. Podívám se však před sebe a vidím, že napříč cesty stojí zaparkováno auto. Je u něj shluk mužů v zelených uniformách. Pohládím psa, který se mi připletl k nohám, aby si řekl jako minule o nějakou sladkost. Ujdu pár kroků, snažím se projít kolem auta, ale do cesty se mi staví jakýsi muž. Vidím jeho vyhaslé mocichtivé oči. Rozkazovacím tónem chce ode mne pas. Pohlédnu mu na nášivky na uniformě, a vidím, že je to jen něco s ochranou přírody. A tak ho ignoruji a pevným krokem pokračuji dál ve své cestě. Nechává mne projít, ale když po pár stovkách metrů vcházím do lesa, najednou zaslechnu zvuk motoru, jak za mnou někdo jede. To ve mě probouzí trempské psanecké instinkty. Nemám chuť někomu něco vysvětlovat. Proto za první zatáčkou odbočuji z cesty a rychle stoupám do prudkého svahu, abych zde našel úkryt. Ve sněhových jazycích však za sebou zanechávám stopy. Vidím, jak po cestě projíždí traktor a zastavuje pár desítek metrů pode mnou. Hážu si na záda batoh, neboť cítím, co to znamená. Za okamžik skutečně za sebou slyším pískot pronásledovatelů. „Proč bych se měl skrývat?“, napadá mne. „Copak jsem něco udělal?“ „Jenom jim dávám záminku ke hře na honěnou“ a již širokým obchvatem opět sestupuji dolů k cestě v údolí. Tímto manévrem se mi zřejmě podařilo pronásledovatele setřást. Pískání utichlo a když za chvíli stojím na cestě a pokračuji po ní dál hlouběji do hor, nikdo se již za mnou neobjevuje. Cítím, že se něco děje. Něco není v pořádku. Cítím, že tu běží o mě.

Pokračuji v cestě Posvátným údolím směrem do Opuštěných hor. Když se blížím ke klášteru Iezerul, vidím že tam parkuje policejní auto a u něho stojí policista v uniformě. Mám dostatek času se mu vyhnout, ale nemám již náladu si hrát na schovávanou. Pokračuji proto směle dál a čekám, co z toho bude. Přicházím k policistovi, ten vytahuje služební

průkaz a vyzývá mne k předložení pasu. Žehnám mu a poté mu pas podávám. Je to usměvavý příjemný muž. Typ dobrého poctivého vesnického policisty. „Vše je v pořádku“, naznačuje mi přátelsky, ale současně mě žádá, abych ho následoval do areálu kláštera. Vystupujeme po schodech, procházíme brankou dovnitř, třikrát se přitom křížují a před námi se rozevírá malý dvůr s kostelíčkem a prostými klášterními budovami. Kolem se mihne jeptiška v černém hábitu. Na schodech před dveřmi do jednoho z domků stojí skupina mužů v civilním oblečení. Přicházím k nim, policista jim předává můj pas a vzdaluje se. Mužové vytahují policejní průkazy a hned se mne ptají, co zde v horách dělám a jak tu jsem dlouho. Ve vědomí se mi objevuje pokyn, že je dobré vždy mluvit pravdu. A tak po pravdě sděluji, že tu jsem dva měsíce a že v horách medituji. Jeden z mužů odchází do budovy. Za okamžik se vrací zpět a v ruce drží knihu v hnědých deskách... můj duchovní deník! Tak takhle to tedy je! Zatímco jsem byl ve městě na nákupu, tak jsem měl v jeskyni policejní návštěvu! Mé překvapení se mísí s nádechem uznání k policistům, že dokázali mé orlí hnízdo objevit a vyšplhali se k němu. Hned je mi též jasné proč k tomu došlo. Spolu s policisty zde stojí jeden z obyvatel vesničky Chey. Přesně ten typ člověka, který slouží světu tím, že píše na úřady udání. Pamatuji si zřetelně na jeho tvrdé kamenné rysy, s nimiž si mě měřil při jedné z mých předchozích návštěv vesničky. Stál uprostřed cesty, jakoby na někoho čekal. Když jsem se po několika hodinách strávených při nákupech ve městě vracel zase zpět do hor, stál dosud na tom samém místě, na němž jsem ráno míjel. Jakoby stále na někoho čekal. Kdy bych si pomyslel, že čeká na mne? Kdy bych si pomyslel, že v myšlenkách již hraje svou partyzánskou hru a snaží se mne vystopovat, aby zjistil, kde v horách žiji? Ve sněhu to nemohl být velký problém, ale přesto jsem ocenil tu houževnatost s níž se pustil po mých stopách až do vzdálených Opuštěných hor. Musela to být pro něj dobrodružná hra. Vždyť jsem konec konců mohl být zločinec, který se v jeskyni skrývá před spravedlností. Jak by si mohl pomyslet, že jsem jen neškodný poustevník?

Policisté vyzvídají jestli mám peníze. Odpovídám, že mám. Chtějí vědět kolik. To mi připadá jako nepatřičná otázka, na níž nemusím odpovídat. „Málo“, říkám. „Jak málo?“, oni opět nato. A já si přitom uvědomuji, jak dosud lpím na penězích, když říkám, že jich mám „málo“, ačkoli jich mám na rok života. Zabavují mi pas a takřka omluvně mne žádají, abych zítra přišel na policejní stanici v Rimnicu Vilcea. Ten pas mi berou proto, aby si mne pojistili, že skutečně přijdu. Chápu jejich pohnutky, a proto nic nenamítám. Upřesňujeme kterým

autobusem přijedu. Mám si s sebou vzít všechny své věci a jeskyni vyklidit. Vracejí mi duchovní deník, který mi vzali v jeskyni aby mne donutili k návštěvě policejní stanice, pokud bychom se nepotkali. Ted' už mají pas, tak ho nepotřebují.



Prašád pro klášter

Odcházím z kláštera. Do Posvátného údolí se blíží soumrak. Mířím po šmatlavém mokřině do své poustevny a cítím, že můj pobyt v Opuštěných horách končí. Uvědomuji si, že ten batoh potravin, co jsem si dnes nakoupil na dalších deset dní života, již nebudu potřebovat. Navíc potřebuji na zítřek volný batoh na sbalení svých věcí v jeskyni. Ty potraviny by se mi tam nevlezly. Přemýšlím co s tím jídlem udělat, pak se otáčím a vracím se zpět do kláštera Iezerul. Dám to jídlo jeptiškám. To je dobrý nápad! Přicházím ke klášteru a vidím, že před bránou stojí starší žena s hebkýma jemnýma očima - asi představená kláštera. Nabízím jí jídlo pro klášter a ona ho přijímá. Kyne mi rukou, abych ji následoval. Vede mne do klášterní kuchyně. Když do ní vstupuji, tak z ní právě vylétá jako houf vrabčáků několik mladých jeptišek.

Vyprazdňuji batoh a na stole vyrůstá hromada jídla: chleby, brambory, mrkve, zelí, rýže, fazole. Ponechávám si jen sušené švestky, ořechy, med a nějaký chléb, abych měl něco na zítřek a na to, co bude dál. Na hromádku chlebů pokládám obrázek Ježíše a jídlu žehnám. Odcházím z kuchyně s příjemným pocitem, že mé potraviny mohly posloužit jako prašád na takovémto svatém místě. Je to dobrá karma.

Před klášterem vidím, jak mladé jeptišky tahají těžké pytle s obilím, s nimiž by normální žena snad ani nepohla. Ale tady ty jeptišky s nimi běhají jako pravé bojovnice. Beru od nich pytle a nosím je na verandu jednoho z domků. Jaké požehnání se mi ještě dostane? Mám z té práce radost. Setkání s policisty je zapomenuto.

*Neviditelná síla vás vede a chrání.
Pociťujte a poznejte její přítomnost a moc
východní Mistr*



Rozloučení s Opuštěnými horami

Posvátné údolí halí tma. Šmatlám mokrým sněhem podél kolejí vyjetých pneumatikami terénního automobilu, jimž přijeli policisté na návštěvu mé poustevny. Kráčím údolím ponořen v myšlenkách. Všechny se točí kolem změny, která mne očekává. Jsem klidný, neboť cítím, že se vše děje ve vyšším souladu s mou Cestou. Je o tom pěkný příběh:

V malé vesničce porodila svobodná žena dítě. Její rodiče to považovali za hanbu a chtěli proto vědět, kdo je otcem dítěte. Bála se, a proto jim to nechtěla prozradit. V zoufalství nakonec označila za otce mnicha žijícího v jeskyni v horách. Rozezlení rodiče se ihned vydali k jeskyni, zde našli mnicha a nevybíravými slovy se na něj obořili. Řekli mu, že to dítě je jeho, a proto se o něj musí starat. Pak mu ho položili k nohám a odešli. Když to mnich spatřil tak jen řekl: „Tak takhle je to?“, vzal dítě do náruče a zamával rodičům na rozloučenou.

Uplynul rok a v matce dítěte se hnulo svědomí, a tak vyjevila rodičům pravdu. Otcem je mladík ze sousední vsi. Rodiče se rychle vydali na cestu do hor, tam poklekli před mnichem a prosili ho o odpuštění a o navrácení dítěte. Mnich jen řekl: „Tak takhle je to?“, dítě jim vydal a vrátil se zpět do své jeskyně.

Kráčím spícím údolím a snažím se porozumět lekci, kterou přede mne postavila má Cesta. Jaké je její správné řešení? Jak to je? Jak by se zachoval v této situaci Ježíš nebo můj Mistr? Jak by mluvili zítra s policisty? Takovéto otázky si kladu po celou cestu do poustevny.

Odbočuji z dřevařské cesty ke své jeskyni. Tam, kde byla jen úzká pěšinka mezi stromy, kterou jsem vyšlapal při svém každodenním vynášení vody, je teď vyrytá úplná dálnice. Muselo po ní projít stádo lidí. Dálnice končí před vchodem do jeskyně. Na pokraji vysílení z těžké cesty si sedám k ohništi. Zahaluje mne tma a tak rukou šmátrám po zápalkách. Již z těch letmých dotyků cítím, že při policejní razii byla jeskyně obrácena vzhůru nohama. Hledali všude, dokonce i uvnitř flétny. Jeskyně mi náhle připadá studená a zneuctěná, jako znásilněná žena. Fotografie Ježíše a mého Mistra shodili z oltáře. Na dece se bělá papír s policejním vzkazem, v němž mi oznamují, že mi zabavili deník a že se mám přijít ohlásit na policejní stanici v Rimnicu Vilcea. Když to vidím,

tak mne mrzí, že jsem se policistům nevyhnul. Měli by sice teď můj deník, ale ten jsem chtěl stejně spálit, abych si odlehčil batoh. Zato bych teď nebyl jako ryba chycená na háček. Ten háček je můj pas v rukách policistů. Ten pas je symbol mé připoutanosti a já vidím, že má připoutanost ke světu dosud neskončila.

Zapaluji oheň a přikládám na něj velkou hromadu dříví, aby hořel velkým plamenem. Dříví již nebudu potřebovat. Ve světle plápolajícího ohně si balím věci, neboť musím vyrazit časně z jitra. Vzpomínám si na sýkorku Terezku již jsem slíbil donést oříšky. Uvědomuji si, že ji již nevidím, protože až ona za svítání přiletne, já již budu na cestě. Hlavou mi prolítne vzpomínka na ty týdny, co jsme zde spolu žili. Jak mi sedávala na nohách, na rameni a přicházela si pro oříšky... Je v tom cosi dojemného. Přivazuji ke stropu jeskyně krmítko a dávám do něj hrst oříšků. Však ona si je najde. Je to můj dárek na rozloučenou.

Sedím u ohně a přitom se koncentruji na zítřejší setkání s policií. Z podvědomí lovím anglická slovíčka z nichž skládám holé věty, které chci policii sdělit. Zpívám kirtany a po nich následuje inspirace přesně toho typu, jakou potřebuji. Řeknu jim, že jsem lesní mnich, že tato jeskyně je můj domov, že celý svět je můj domov a všichni lidé jsou mými bratry. To je přesně ono. Peníze jim žádné nedám, ale nebudu jim bránit, pokud si je budou chtít vzít sami. Svou pozici pro zítřejší setkání s policisty mám ujasněnu.

Usínám utrmácen po těžké cestě. Spí se mi jako v bavlnce. Do temných hor přichází déšť a s ním výrazné oteplení.

Vstávám ještě za tmy. Po hmatu balím deky a připevňuji je k batohu. Vše ostatní mám již sbaleno od včerejška. Naposledy se rozhlížím přítím jeskyně a je mi, jako bych opouštěl domov. Na dlouhé loučení však není čas. Odcházím s lehkým srdcem, jako bych se šel jenom někam projít a za chvíli se chtěl zase vrátit. Přitom cítím, že jeskyňku, která mi přinesla tolik požehnaní, již nikdy nespatřím. Cítím, že mi toto místo dalo vše, co mi dát mělo, a tak je čas jít dál. Předě mnou se opět odvíjí další cesta do neznáma.

Šlapu rozmoklým sněhem jitrním údolím a naposledy vzhlížím na temnou siluetu vápencové kry Opuštěných hor. Pak již jen přidávám do kroku a s těžkým batoh, v němž mám veškerý svůj majetek, se plížím spícími lesy do civilizace. Pomalu se rozednívá. Po několika hodinách pochodu Posvátným údolím mjíím klášter Iezerul a přicházím k prvním domkům vesničky Chey. Autobus již stojí připraven k odjezdu. Nastupuji a sedám si na zadní lavici. Přes okýnko na mne soustrastně a

s upřímností mává na rozloučenou nějaký muž. Celá vesnička nepochybně ví, co se stalo. Myslím, že místní lidé si za ty týdny oblíbili toho záhadného cizince, v hnědé kutně, který voněl kouřem z ohně a občas k ním sestupoval z hor. Alespoň jsem to tak vždycky cítil. Měl jsem je rád. Žijí prostým, ale krásným životem. Svědčí o tom jejich jiskřivé oči plné duchovnosti. Odcházím, ale zde se nic nezmění. Život půjde dál svým přirozeným směrem, a snad jen v pověstech a pohádkách zdejšího kraje zůstane zachován příběh o osamělém poustevníkovi z jeskyně na vysoké hoře.



Malí tyrani

Autobus odjíždí. Chroustám ořechy a sušené švestky, opakuji si mantru a s klidným srdcem odjíždím vstříc novým dobrodružstvím. Během jízdy si v mysli oprašuji anglické věty, které se chystám říct policistům. Po příjezdu do města, mi řidič ukazuje, kudy se jde k policejní budově. Kráčím tím směrem pevným krokem, bezstarostně a s tichou myslí. Před budovou na mne již čeká nějaký muž - hotová gorila. Mám pocit, že mne převyšuje o hlavu, ačkoli sám dorůstám pomalu ke dvěma metrům. Jeho hranatá, elegantně oblečená postava, ostře kontrastuje s nelitostnými a brutálníma očima. Zločinci se v jeho blízkosti nepochybně musí třást hrůzou. Vyzývá mne, abych ho následoval. Vcházíme do policejní budovy, procházíme chodbou a pak přede mnou otevírá nějaké dveře do kanceláře. Vstupuji dovnitř a spatřím jednoho z policistů ze včerejšího večera. Vítá mne jako starého známého a nabízí mi místo k sezení. Gorila si ode mne žádá můj duchovní deník. Proč ne? Vydávám mu ho s lehkostí a představuji si přitom, jak si prohlíží mé péefko s nápisem: „*Neber to tak strašně vážně a staň se klaunem!*“ Gorila s deníkem odchází a můj výslech začíná.

Má angličtina je velmi slabá, přesto však ke svému překvapení dokáží vyjádřit své myšlenky, tak že mi policista rozumí. A já jemu též. Klade mi otázky a já zjišťuji, že se ptá přesně na ty věci, které jsem si předem zformuloval. Jeho obžaloba je založena na tvrzení, že se vyskytují v Rumunsku ilegálně. První měsíc jsem zde mohl sice žít jako turista bez povolení, ale na delší období již potřebuji souhlas úřadů a vízum. A já zde přitom žiji již druhý měsíc...

Vím že má pravdu... ovšem jen z pozice zákonů tohoto světa. Říkejte to však poustevníkovi, který chce žít ve volné přírodě o samotě mimo všechny lidské zákony! Je to přesně ten problém na nějž narazil v minulém století americký filozof Henry David Thoreau. Zatímco na Východě jsou osoby, které se vzdaly světa a žijí meditativním osamělým životem v bezdomoví objektem uctívání, tak zde na Západě se stanou spíše objektem nepochopení a úřednických postihů. A tak Thoreau skončil ve vězení, protože neplatil daně a já se ocitám na policejní stanici, protože nemám souhlas *systemu* k životu v opuštěné horské jeskyni.

Obhajuji se z pozice duchovních pravd. Policista se usmívá a zdá, že s opravdovým zájmem naslouchá mým výkladům o tom, že v Rumunsku nejsem ilegálně, jelikož jsem zde *Doma*. Vysvětluji mu to podobným způsobem, jakým se kdysi obhajovali indiáni, když je běloši vyháněli z hor. Indiáni se cítili v horách svobodní a doma. Běloši si zase mysleli, že jim hory patří, a proto tam bez jejich souhlasu nesmí nikdo žít. Běloši měli samozřejmě svou pravdu a indiáni měli též svou pravdu. Jediné v čem se jejich pravdy různily, byla míra lásky v nich. Byl to střet různých rovin vědomí. Byl to střet toho kukaččího lidského ega, jímž se vyznačuje naší západní civilizace, s duchovní přirozeností a moudrostí „primitivních“ přírodních národů.

Podobné setkání se nyní odehrává mezi mnou a policistou. Cítím jak se policista koupe v gejzíru lásky, který mi tryská ze srdce, ale k tomu, aby mi porozuměl, by musel najít odvahu své srdce otevřít. To však nedokáže a tak uzavírá první fázi výslechu konstantováním, že tomu co říkám nerozumí. A tím končí úvodní část setkání různých rovin vědomí, jichž jsme já i policista jen pouhými nástroji. Pozoruji to vše z pozice pozorovatele, v rukách držím růženec a koncentruji se na vnitřní opakování mantry.

Pak začíná druhá fáze představení. Na scénu vstupuje druhý policista ze včerejšího večera a jeho rolí je být tím „zlým“. Viděl jsem tu policejní fintu v nějakém filmu. Jeden policista hraje roli toho „hodného“ a druhý roli toho „zlého“. „Zlý“ policista s drsností v hlase chce, abych vyskládal z batohu věci k prohlídce. Vybízím ho, aby tak učinil sám, pokud ho takové věci zajímají. Policista chvíli váhá, ale pak se sklání k batohu, přehrabuje se mi ve věcech a pořizují jejich soupis. Policisté jsou stále vtíravější, pořizují soupis mých peněz a zabavují mi dokonce i občanský průkaz. Jejich praktiky jsou stále méně diskrétní a stále více pokrytečtější. Vidím, že v charakteru policistů se uplatňují vlastnosti, které do sebe nasáli stykem s kriminálním živlem. Vidím, že

tito policisté, jsou vlastně jen o jeden jediný vývojový stupínek výš, než zločinci, které vyslýchají. Dosud potřebují své vědomí živit kaly z kanalizace lidského podsvětí, ale současně se již snaží z tohoto nevábného prostoru osvobodit. Proto je v této Hře jejich rolí být policisty.

Když vidím ten obrat v průběhu výslechu, který se z takřka přátelského povídání, náhle proměňuje v přehlídku temných policejních praktik, tak oněmím a zaujímám pozici pasivní rezistence. V ničem jim nebráním, ale v ničem jim ani nepomáhám. Na otázky neodpovídám. V mém srdci se objevuje vzpomínka na jeden z nejsilnějších momentů jednou z nejkrásnějších filmů, jaký jsem dosud viděl: *Tanec s vlky*. V srdci zažívám právě ten bod zlomu, kdy se *Tančí s vlky* při výslechu v zajetí americké armády vnitřně vzdává své bělošské identity a ztotožňuje se se jménem, který mu dali indiáni. „*Jsem Tančí s vlky! Nemám vám co říct!*“ Je to velmi mocná chvíle. A já ji nyní vnitřně zažívám ve svém vlastním osobním příběhu.

Nezúčastněně se z velké výše odpoutání dívám na rejdnění policistů, v duchu si přitom opakuji mantru, kuličky růžence mi plynou pod stolem mezi prsty, a mé srdce hoří láskou a soucitem. Přitom si uvědomuji jak mocným darem je mantra od mého Mistra. To pochopí jen ten, kdo se dostane do podobné situace, v jaké se nyní nacházím já. Tím, že se na ní koncentruji, je mé vědomí chráněno před všemi výboji ega a já jsem proto velmi uvolněný a klidný. Ocitám se vysoko v pozici pozorovatele. Je to prostor vnitřní svobody, klidu a Lásky, kam na mne policisté nemohou dosáhnout. Pozoruji odtud policejní metody, pracující s připoutaností k majetku a strachem, pomocí nichž se mi snaží nasadit psychickou ohlávku. Jak je to však ode mne vzdálené... všechny jejich pokusy strhnout mne dolů do ega se míjí účinkem. Vzpomínám si přitom na slova Mistra o důležitosti *malých tyranů* v životě duchovního bojovníka, a to mi do srdce vnáší vnitřní smích, neboť vidím, že ti policisté jsou mými dobrodinci. A to se musí využít!

Pak mne napadne, že tu s nimi vlastně nemusím být, a tak zavírám oči, uvolňuji se a odcházím do meditace. Tuto hru policisté však neznají. Slyším jak „zlý“ policista, říká trochu zaskočeně tomu „dobrému“: „Zkolaboval!“. V tu chvíli na něj vlídně pohlédnu, usměji se, ale hned se zase vracím zpět do prostoru za očními víčky. „Zlý“ policista cosi křičí, otevírám proto znovu oči a dávám si prst na pusu na znamení, aby se ztišil. V jeho očích se zračí překvapení, jakoby si v té chvíli uvědomil něco z mé hry. Utichá a já se opět vracím do ticha chrámu svého srdce.

Na scénu přichází Gorila. Mí dva policisté jsou najednou nesví a s nádechem úcty v hlase mi říkají: „To je šéf!“. Jenže já vím, kdo je mým jediným Šéfem, takže to na mne nedělá žádný dojem. S klidným hlasem mi oznamuje něco v tom smyslu, že pokud nebudu spolupracovat, tak budu mít navždy zakázán vstup do Rumunska. Odpovídám mu na to, že celý svět je mým Domovem. Chce ode mne peníze. Když mu je nevydávám, tak dává pokyn ostatním policistům a všichni tři se začínají po mě sápat, aby si je vzali sami. Mým prvním podvědomým obranným reflexem je, položit si ruce na kapsičku na opasku a tím své peníze chránit. Ve stejné chvíli si však uvědomuji, že tento obranný pohyb je projevem mého lpění. Najednou vidím, že *Ego tohoto světa*, chce vlastně jenom to, co mu patří. Chce jen svého boha: své peníze! A v té chvíli realizuji slova starého Mistra, vyslovená kdysi před dvěma tisíciletími, když se ho lidé ptali, zda-li je správné platit císaři daně. Mistr tehdy odpověděl:

*„Čí portrét je na minci?
Tak co je císaře, dejte císaři,
a co je Boha, to dejte Bohu“*

V té chvíli uvolňuji všechny svaly i klouby svého těla a prost všeho odporu se proměňuji v pytel zrní. Vidím jak mne policisté z židle nazdvihávají, cítím jak mi ruce kroučí za záda, spojují je železnými pouty a pak mne nechávají dopadnout vlastní vahou zpět na židli. Prohrabávají se mi kapsičkou, berou z ní peníze... a já vidím, že jsem někde úplně jinde než oni. Cítím jak se mi pouta zařezávají do rukou, ale v mém srdci se přitom děje něco překrásného. Pod přetlakem lásky má ústa sama začínají zpívat modlitby a kirtany. Jako ve vzdálených mlhách vidím, jak se policisté přehrabují mými penězi a dohadují se, kolik si jich vezmou. Policejní kanceláři se přitom nese můj tichý zpěv modlitby *Otčenáš* a kirtanu *Jyota se jyota jagávo - Zapal mé srdce Láskou*. Oči mám přitom zavřené a cítím, jak mi oční víčka v hlubokém pohnutí srdce vlnou slzami lásky k Bohu. Zažívám stav hlubokého sebeodevzdání do Boží péče... „*Tak takto to tedy je?*“

Odejmutím peněz výslech končí. Policisté dostali to, co chtěli a já jsem též nepřišel zkrátka. Mé srdce se tajemným způsobem očistilo a odešlo z něj vnitřní lnutí k penězům. Zažívám příliv vnitřní síly. Jsem překvapen netušenou pevností svého srdce. Opět se přesvědčuji o pravdivosti největších duchovních Pravd, že:

Láska je neporazitelná.

Láska je nejvyšší silou.

A toto znovuuvědomění je nemalý dar, který jsem obdržel od Skutečnosti na policejní stanici v rumunském městě Rimnicu Vilcea.

Bez vlastní sebedůležitosti jsme nezranitelní.

indiánský Mistr

Nedovolujte nikomu, aby získával vládu nad vámi.

východní Mistr

*Jedinou povinností bojovníka
je udržet si v každé situaci Lásku
k Bohu a ke všem lidem.*



Domácí vězení hotelového typu

Po výslechu mne policisté nakládají do auta a odvázejí do hotelu, kde mám nuceně strávit noc. Oznamují mi, že budu zítra z Rumunska vyhoštěn. Přemýšlím nad tím, kam pojedu dál. Je půlka ledna, v Čechách je nepochybně mráz, co bych si tam počal se svými dvěma dekami? Láká mne proto cesta za teplem na jih, na poloostrov Athos na severu Řecka. Je to uzavřené mnišské území silného duchovního vyzářování - snad by mne tam nechali v nějaké jeskyni meditovat... Policisté mi tvrdí, že vlakový spoj do Řecka mi jede z Bukurešti. Slibují mi, že mne tam proto zítra zavezou, aby dohlédli na to, že si koupím jízdenku a odcestuji.

Auto zastavuje na návrší nad městem. Stojí zde hotel nejistého typu, místo mého domácího vězení. Odvádějí mne do druhého patra, otevírají dveře do mého apartmá a ukazují mi místnost, v níž mám strávit noc. „Hodný“ policista mi dává pokyn, abych se posadil. Působí zkroušeným dojmem a mluví se mnou takovým tónem, jakoby se mi chtěl začít omlouvat za to šou na policejní stanici. Ale já vím, že je to jenom jeho role, v níž není mnoho upřímnosti. Vytahuji z kapsy desetitisícovou rumunskou bankovku a se slovy: „Peníze jsou iluze“ ji

zapalovačem zapalují. Je to má tečka za policejním výsledkem. „Zlý“ policista mi v tom chce zabránit, a tak ji roztrhnu a každému policistovi z ní kus podávám se slovy, že je dárek na památku. „Hodný zkroušený“ policista ji se smutným povzdechnutím přijímá, zatímco „zlý“ s hněvivým zablýsknutím v očích odmítá. V tom zablýsknutí očí bylo zmatení někoho, kdo si najednou není jistý, jestli před ním nestojí blázen. Trhat peníze! Taková věc! To přece nemůže udělat někdo, kdo je normální! A v té chvíli si vzpomínám na radu Mistra: „*Dělejte cokoli, jen probůh nepalte peníze!*“ Nyní to chápu. Tato společnost vás odstaví do patričních ústavů, když jí budete chtít sáhnout na jejího boha, pro něhož je ochotna učinit cokoli, včetně vlastního ekologického sebezničení!

Policisté odcházejí a upozorňují mne, že dole v recepci mne bude celou noc hlídat jejich kolega. To proto, abych se náhodou nechtěl během noci vzdát jejich pohostinství. Když za nimi zapadnou dveře, rozhlížím se po svém útulku. Je to jedna místnost s postelemi s povlaky propálenými od cigaret a sprchovacím koutem s toaletou, jež nesplachuje. Po mnoha měsících se poprvé dívám do zrcadla. To co vidím, mne rozesmálo. „Jak to se mnou mohli vydržet?“, říkám si hledíc na ten obličej v zrcadle. Kolem rtů se mi táhne jako válečné malování černý pruh od pojidání sušených švestek a na tváři mám otisk dlaně od popela svého posledního ohně.

S chutí využívám zázraků moderní civilizace a sprchuji se v teplé vodě. Pak si peru i své oblečení... ta teplá voda se přece musí využít! Radiátory jsou žhavé, tak to do rána uschne.

Sedím na koberci hotelového pokoje nejnižší třídy, kolem sebe mám rozkramařeny z batohu všechny své věci, chroustám oříšky s medem a sušené švestky. Z koupelny ke mě dolíhá šplouchání vody, která se nedá zastavit. Oknem hledím na město v kotlině pod svýma nohama. Vidím jak září tisíce světýlky, jimiž se snaží zahnat tmou a tu se do mého srdce začíná vkrádat pocit osamění, jaký jsem nezažil ani ve své jeskynní poustevně v Opuštěných horách. Osamění člověka, který byl vytržen od toho nejkrásnějšího v sobě... od svých kořenů v Přírodě.

Mystik praví:

*Společnost, která domestikovala rebely,
dosáhla svého klidu.
Ale ztratila budoucnost.*



V kobce

Probouzím se před svítáním. Pohlédnu z okna na město pod sebou a vidím, že dosud září svými světýlky. Usedám na postel a zavírám oči k meditaci. Zpívám své ranní mantry, když tu slyším, jak na dveře někdo klepe. Vzápětí se ozývá zvolání: „Policie!“ Otevírám dveře a na chodbě vidím stát své známé. Obouvám se, na záda si hážu batoh a opouštím své apartmá. Před hotelem mne nakládají do civilního auta a za okamžik již projíždíme ranními ulicemi, jež se právě probouzejí do svého nového uspěchaného dne.

Opouštíme město a řítíme se rozlehlou rovinou. Sedím na zadním sedadle a v duchu si opakuji mantru. Cítím, že to s mým odjezdem do Řecka není tak jisté. Jakoby na mne v Bukurešti ještě čekalo nějaké překvapení. Policisté mlčí a já též. Pak však „dobrý“ policista promluví a ptá se mne, jestli jsem ženatý a ukazuje přitom na svůj zlatý snubní prstýnek. Odpovídám mu, že jsem *monach*, což znamená *samojedimý*, neboli mnich. „Zlý“ policista je ponořen ve svých myšlenkách. Intuitivně cítím, co se v něm odehrává. Za jeho hrubou drsnáckou maskou je citlivé tápající srdce, jež touží najít něco, co ztratilo. Posledních pár desítek hodin, co nás osud spojil v souroli, mělo na něj svůj vliv. Cítím, že se mu od zrcadla Lásky něco odrazilo z jeho chování. V jeho mlčení je hodně upřímnosti. Podávám mu obrázek Ježíše a vybízím ho, aby si obrázek připevnil pro štěstí na palubní desku. Poděkuje a bez dalších slov ho přijímá. Všímám si však, jak se nenápadně třikrát křížuje. „Dobrý“ policista se mne přitom ptá, co je na obrázku napsáno. Nevím jak přeložit „*Ježíši důvěřuji Ti.*“, a proto hledám větu s podobným významem. Nakonec řeknu: „*Jesus is answer*“ „*Ježíš je odpověď*“ Pak беру do ruky propisku a na obrázek píši svou lámanou angličtinou věnování: „*Way is love. Love everybody. For brother police.*“ „Cesta je láska. Láska ke každému. Pro bratra policistu“

Vjíždíme do Bukurešti. Vítají nás široké bulváry pařížského stylu města dvakrát většího než je Praha. „Hodný“ policista mne seznamuje s jeho památkami. Přijíždíme k jakémusi podezřelému objektu a události rychle dostávají nový spád. Nejsem na slibovaném vlakovém nádraží, ale před bránou do objektu, kterou hlídá voják se samopalem. Otevírá závoru a my vjíždíme uvnitř. Vystupuji z auta a vidím, že mí policisté

mají trému. „Hodný“ policista mi zase s tím výrazem zbožné úcty, s jakou mne včera při výslechu představoval svému šéfa, vysvětluje, že jsme na Ministerstvu vnitra. Kolem nás stojí šedivé nevábné budovy. Přichází švihácky oblečený mladíček, policisté mu předávají složku s policejním protokolem a mým cestovním pasem. Pak mne vedou jakýmsi ponurým zákoutím, v ruce zarachotí klíče, odmykají dveře do nějaké místnosti, pohlédnu dovnitř a setkávám se s očima mužů podezřelých typů. Vstupuji dál a slyším jak za mnou zapadají dveře...

Je mi jasné kolikátá uhodila... jsem v kobce zadržených. Mí spoluvězni si mě zvědavě prohlížejí a snaží se se mnou zapříst rozhovor. Nemám však chuť mluvit, a proto jen tiše sedím u zdi a čekám, co bude dál. Prohlížím si místnost, jež byla kdysi bíle vylíčená, ale dnes je pomalována hákovými kříži, židovskými hvězdami a různými vulgárními skicami. Je to nepříjemné místo. Na omítce jsou vysoko nad podlahu otisklé podrážky bot, jež zde po sobě zanechali nějakí zuřivci, kteří zde byli zavřeni přede mnou. Sedím, opakuji si mantru a tak míjí hodina a já stále netuším, co bude dál. Občas se otevírají dveře kobky a já pozoruji, jak mí spoluvězni udržují dojemnou symbiózu s vězniteli. Dají jim peníze a bachař na oplátku donese nějaké sladkosti, nebo třeba mobilní telefon. Jsou spolu přátelé. Napadá mne myšlenka, co budu ve vězení jist, když jsem vegetarián. Kupodivu je tato věc mou jedinou starostí. „Přece Bože nechceš, abych tady jedl maso!“, říkám si. V té chvíli se dveře otevírají a já v nich vidím svého „hodného“ policistu doprovázeného tím vyžehleným mladíčkem z ministerstva. Vysvětlují mi, že mne zavezou na letiště, tam naloží do letadla a vyexpedují z Rumunska do Prahy. Pokouším se namítnout, že bych raději jel do Řecka, ale neúspěšně. Sedím v kobce další hodinu, pak se dveře opět otevírají, policisté mne nakládají do auta a odvázejí na letiště.

Východní Mistr pravi:

Svámiové a jogíni jsou lhostejní vůči urážkám, stejně jako vůči chvále. V Bhagavadgítě říká Krišna Ardžunovi: „Poté, co se vzdáš plodů svých činů, následuje mír. Kdo je stejný k nepříteli i k příteli a stejně tak k poctě i potupě, v horku i chladu, slasti i strasti, oproštěn od ulpívání, kdo nerozlišuje hanu a chválu, zachovává mlčení, se vším je spokojen, je bezdomý, je neochvějně myslí a pln oddanosti, takový člověk je mi drahý.“

Na to Mistr pokračoval: „*Vzpomeňte si na Ježíše Krista! Kolik příkoří a muk musel vytrpět. Když ho přibijeli na kříž, modlil se za ty, co ho křižovali: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí co činí.“ Nestarej se o plody svých činů, nestarej se o to, jaké odezvy se jim dostane mezi lidmi. Zůstávej oddán své víře a povinnosti.*



Konečně v nebi

Přijíždíme před velikou prosklenou budovu. Vstupujeme dovnitř a já se poté - co jsem vylezl z kobky - opět ocitám v jiné dimenzi. Pro poustevníka, který ještě před třiceti hodinami žil v lesních samotách na úrovni prvobytněpospolné společnosti, je návštěva letištní haly dramatickým zážitkem. Nevěřicně se rozhlížím kolem sebe a připadám si jako ve sci-fi filmu. Je to jako bych se přenesl v čase a ocitl se na stanici pro meziplanetární lety na Mars. Rozhlížím se kolem sebe, pozoruji ty krásně upravené lidi, jež mi připadají jako vystřižení z umělohmotného světa 21. století, a tu vidím jak moc touží po štěstí. Kolem mne prochází muži v neprůstředlných vestách, se samopaly na ramenou a granáty na opasku a já vidím, že svět do něhož směřujeme, je světem, který bude mít své problémy. Doprovázen policisty procházím letištní halou, batoh musím nechat projet přes detektory a současně kolem mne obíhá jakýsi muž s pípající tyčí. Vyjímám se v tom krásném skleněném zámku dosti podivně. Ošoupané lněné kalhoty flekaté od popela, kutna z vlněné deky, odřené kanady, ručně šitý batoh, na němž je vidět, že již zažil své. Sedím tam v tom nablýskaném světě budoucího tisíciletí, chroustám ořechy, ulizuji med a v puse žužlám sušené švestky. Pecky si dávám do ruky a hážu do pytlíku. Nějak tam nezapadám. Slyším jak policisté omluvně vysvětlují personálu letiště, že jsem jeskynní muž odchycený v horách. Pak chtějí abych položil svůj batoh na váhu. Pán u váhy říká, že je moc těžký, tak jestli bych z něj něco nemohl vyndat. Otevírám batoh, přehrabuji se mezi mrkvemi a zelím a přemýšlím nad tím, co nebudu potřebovat... fakt jsem někde jinde!

Pak jde vše již jako po drátkách. Policisté si mě vzájemně předávají a poslední z nich mi podává cestovní pas a letenku, mává mi na rozloučenou a dohlíží, abych odletěl. Nastupuji do menšího stroje s vrtulemi, v němž mne vítají dvě letušky s profesionálním úsměvem. Ukazují mi mé místo a já se rozhlížím trupem letadla a zjišťuji, že mám jen pět spolucestujících. Usedám k okýnku a slyším poslední pokyny letušek před startem. Potom vidím jak mezi s sebou cosi rukama signalizují, v srdci mi proběhne modlitba za šťastný let a již se letadlo dává do pohybu. Kličkuje po letištní ploše a najíždí na startovací dráhu. Letové motory jsou zapnuty, následuje nečekaně prudké zrychlení, cítím jak se odlepujeme od země. V uších mi zaléhá a tu vidím, že...se vznášíme!!! Letíme pošmourným bukurešťským dnem a tu náhle po několika okamžicích prudkého stoupavého letu pronikáme jako šíp deštnou oponu a ocitáme se vysoko nad šlehačkou mraků. To je překvapení! Vítá nás naprosto jiný svět, než jaký vládne tam dole... Vznášíme se v něm tiše jako ptáci, na blankytném nebi přitom září slunce a jeho ohnivé paprsky pronikají okýnky do letadla.. Od obzoru k obzoru se pode mnou rozprostírá oceán bílých obláčků nadýmaného peří a já lačně tisknu obličej na sklo okýnka, kochám se tou krásou a vychutnávám tu chvíli, o níž snilo po tisíce let tolik lidí. Je to neskutečné, jak si s člověkem někdy zahraje život! Napadlo by mne před pouhými dvěma hodinami, že poletím jako pták v oblacích? Poprvé v životě? Je to silný zážitek pro pozemšťana, jakým jsem byl ještě před pár minutami i já. A v té chvíli se mě zmocňuje pocit vděku rumunské policii za to, že mi tento zážitek umožnila, neboť sám od sebe bych se k letu letadlem asi nikdy nedopracoval.

V jednom místě se mraky rozestupují a já trhlinou hledím hluboko pod sebe. Vidím zalesněné údolí s řekou a potůčky, horské hřebeny, skalní štíty... jak je to vše z výšky vzdálené a titěrné! Jsou to asi Opuštěné hory. Nepoznávám je sice odtud z ptačí perspektivy, ale ze své poustevny jsem často pozoroval letadla, jak mi jako ocelové mouchy létají nad hlavou po vzdušné dálnici. A po té samé vzdušné dálnici nyní letím i já. Tam někde pode mnou je sýkorka Terezka, která již nejspíš dojídá poslední oříšky, které jsem ji ponechal v krmítku. Ještě pár dnů bude přilétat k osiřelé vychladlé jeskyni a bude mne hledat, abych se s ní o něco rozdělil. Ale pak pochopí, že se již nevrátím a že se neuvidíme. Nad vyhaslým ohništěm poletuje v závanech horského vánku krkavčí peříčko přivázané na provázku. Na oltáři leží dva posvátné vápencové kamínky: z Doupěte a z Medžugorie. Jeskyňku brzy zase

zafouká vítr bukovým listím a život v Opuštěných horách bude pokračovat dál svým starobylým přirozeným tancem...

Let se mi zdá neskutečně krátký. Slunce pomalu zapadá za kopečky šlehačkového moře. Klesáme k zemi. Vléáme do neprůhledných mlžných mraků, ocitáme se v noční tmě a já pod sebou vidím zářit Prahu. Přistáváme. Sotva se letadlo zastaví, již k němu přijíždí dvě policejní auta. „Takže to bude mít ještě pokračování“, napadá mne myšlenka. Policisté mne odvázejí k jakémusi okýnku k pasové kontrole. Zatímco letištní zřízenec listuje mým pasem, tak se mne zvědavě ptají, co jsem v Rumunsku provedl. „Vlastně je to směšné“, odpovídám: „Jenom jsem tam žil v jeskyni v horách.“ Policisté se usmívají a říkají, že je to fakt směšné a najednou se loučí a odcházejí. „To je všechno?“, hledím nevěřičně za nimi. Náhle tam stojím v letištní hale sám, osiřelý a nemohu uvěřit, že jsem volný. Policejní mašinérie mne po třiceti hodinách vyvrhl ze svých útrob... jen v cestovním pasu po sobě zanechala rumunské razítko „VSTUP ZAKÁZÁN“.



Po příjezdu do Brna se procházím nočním městem a telefonuji mámě. Cítím, že to mám udělat, je to v souladu s pokyny mého srdce. Schůzku si domlouváme na druhý den.

Noc trávím na Kuběnce - na té staré dobré lovecké chatě s vysokým stropem v lesích nad Bílovicemi.. Dosud je otevřená a nic se na ní nezměnilo. Stále vyzařuje svou mystickou auru jako v dobách, kdy v ní žil lesní šaman Havran.

S mámou se setkáváme druhý den v čajovně v Zadním traktu. Naslouchám jejímu vyprávění o tom, jak jezdí na poutě do Medžugorie, jak večery tráví s krásnými knihami a mě při těch slovech vstupují do očí slzy, neboť vidím jak velký kus Cesty ušla. Ale to je již jiný příběh.



*Vítr vane kam chce,
slyšíš jak hučí, ale nevíš,
odkud přichází a kam jde.
Tak je to s každým,
kdo se narodí z Ducha.
starý Mistr*

Mistr vyprávěl pro poučení svých žáků tento příběh.

„Velký láma ze Severu dostal od lámy z Jihu naléhavý vzkaz s prosbou o moudrého a bohabojného mnicha, který by zasvětil novice do duchovního života. Všechny dost překvapilo, když Velký láma poslal místo jednoho mnicha mnichů pět. A všem, kdo chtěli vědět proč, odpovídal záhadně: „Budeme mít štěstí, když dorazí jediný z nich.“

To už byla skupinka mnichů na cestě několik dnů, když tu k nim příběhne posel a praví: „V naší vesnici zemřel kněz. Potřebujeme někoho na jeho místo.“ Vesnice se zdála být celkem pohodlným místem k životu a kněžský plat byl poměrně slušný. V jednom z mnichů se najednou probudily pastorační touhy. „Nebyl bych buddhista,“, řekl, „kdybych tady nezůstal těm lidem sloužit.“ A rozloučil se.

O několik dní později nocovali náhodou v paláci, kde si jednoho z mnichů oblíbil král. Řekl: „Zůstaň s námi a dostaneš mou dceru za ženu. A až zemřu, nastoupíš za mne na trůn. Mnicha kralování velmi přitahovalo, a tak si řekl: „Jak bych mohl lépe ovlivňovat lidi v tomto království, než jako král? Nebyl bych buddhista, kdybych se nechopil této šance a neposloužil náboženským zájmům.“ A také se rozloučil.

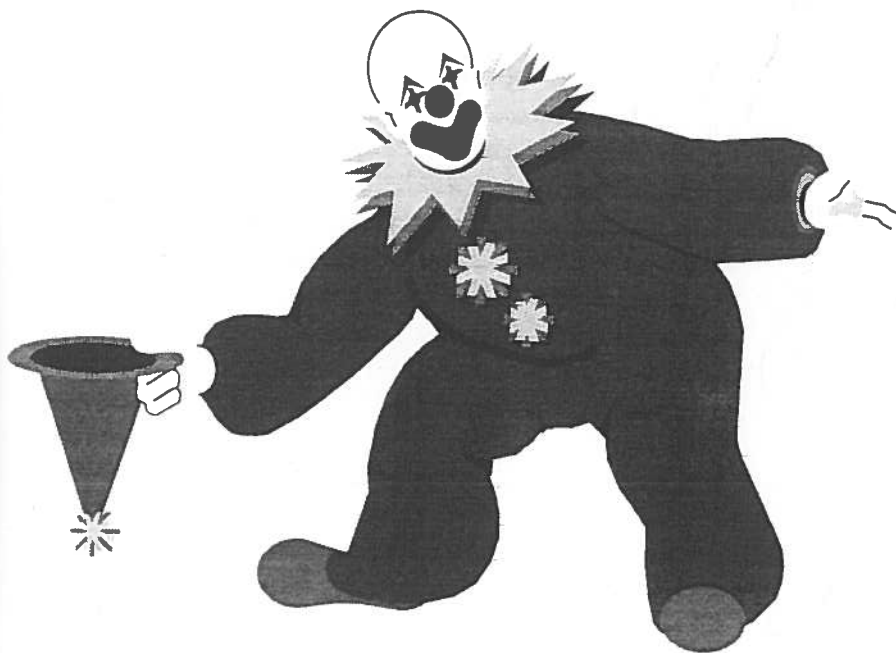
Zbývající mniši pokračovali v cestě, až se dostali do hornaté oblasti a přišli k osamocenému příbytku, jenž obývala krásná dívka. Ta je pozvala dál a děkovala Bohu, že jí mnichy seslal. Rodiče ji zavraždili bandité z hor a dívka zůstala dočista sama, jen se svým strachem. Následujícího rána, když už byl čas se rozloučit, jeden z mnichů pravil: „Já tady s tou dívkou zůstanu. Nebyl bych buddhista, kdybych se necvičil v soucitu.“

Zbývající dva mniši šli dále a dostali se do jedné buddhistické vesnice. Tam ke svému zděšení zjistili, že se její obyvatelé odklonili od jejich náboženství a jsou pod vlivem hinduistického teologa. Jeden z nich řekl: „Jsem povinován těmito lidem a Buddhovi samotnému zůstat zde a obrátit je zpátky na víru.“

Tak se nakonec jen pátý mnich dostal k lámovi na Jihu.“

**Jen míra vaší upřímnosti k Sobě samým rozhoduje,
kam až na své Cestě dojdete.**

Epilog



*Hodně humoru
při karmických procesech*



Gjánéšvárpuri



NAHAM KARTÁ PRABHUDÍP KARTÁ
MAHAPRABHUDÍP KARTÁ HI KEVALAM
Nejsem to já, kdo je konající,
On jediný je konající